

BIALSKI PRZEGLĄD AKADEMICKI

CZASOPISMO AKADEMII BIALSKIEJ IM. JANA PAWŁA II

NR 55 – GRUDZIEŃ 2024/STYCZEŃ 2025

ISSN 2081-6324

*Wszystkim czytelnikom, sympatykom i współpracownikom BPA
życzymy pomyślności w rozpoczętym 2025 roku.*

Redakcja Bialskiego Przeglądu Akademickiego

Słuchacze Uniwersytetu III wieku AB rozpoczęli jubileuszowy rok akademicki

BOŻE NARODZENIE W AKADEMII BIALSKIEJ

Święta w Bibliotece AB

Mikołaje Podlasia – J.M. Rektor AB prof. dr hab. Jerzy Nitychoruk

Bieg Mikołajów w Parku Radziwiłłów w Białej Podlaskiej

Produkcja pierników przez naszych studentów

Chór Akademii Białskiej

OD REDAKCJI

Numer czasopisma kończący upływający rok kalendarzowy 2024 i rozpoczynający Nowy Rok 2025 powinien mieć charakter radosny. W tym okresie przypadają, bowiem radosne święta Bożego Narodzenia, ludzie kończą stary rok na balach sylwestrowych i odgłosem petard i rozbłyskiem sztucznych ogni witają kolejny rok. To wszystko miało miejsce w Akademii Bialskiej w 25 Roku Jubileuszu Uczelni. Ale dla uczelni to także okres smutku i żalu po odejściu swoich wspaniałych nauczycieli akademickich. W tym

numerze żegnamy pracujące od czasu powołania uczelni panie – doc. dr Danutę Nałęcką, emerytowaną profesor Zakładu Turystyki i Rekreacji oraz dr Izabelę Dąbrowską z Zakładu Neofilologii. Społeczność akademicka żegna swoich zasłużonych nauczycieli i zapewnia o zachowaniu ich w dobrej pamięci. Jubileuszowy Rok Uczelni wypełniają także wspomnienia dotyczące rozwoju i funkcjonowania uczelni w latach 2011-2015 oraz refleksje osób pracujących w niej od 20 czy 25 lat. Jubileuszowy Rok rozpoczęli też słuchacze Uniwersytetu Trzeciego Wieku, który ma za sobą wspaniałe osiągnięcia i dorobek wykraczający poza mury uczelni. Nasi Seniorzy pamiętali także o 106 rocznicy odzyskania niepodległości, którą przypomnieli montażem słowno-muzycznym. Okres od października do grudnia to okres regularnych zajęć semestru zimowego, ale także licznych wyjazdów za granicę pracowników i studentów oraz wizyt gości zagranicznych w naszej uczelni. O tych i innych sprawach dziejących się na bieżąco informujemy w rozbudowanym tym razem „Kalendarium”. Proszę zwrócić uwagę na liczne konferencje, wykłady otwarte, wydarzenia szkoleniowe, charytatywne, sportowe i kulturalne. Wśród tych ostatnich można wskazać chociażby na kolędowanie studenckie, koncert kolęd i pieśni bożonarodzeniowych w wykonaniu Chóru AB oraz orkiestry Harmonic Music Team czy spotkanie opłatkowe pracowników i studentów Akademii Bialskiej.

Semestr zimowy dobiega końca, studentów czekają zaliczenia i egzaminy w nadchodzącej sesji, życzymy im pomyślności i pokonania wszystkich zadań i wyzwań. Profesorom i wszystkim innym nauczycielom życzymy satysfakcji z realizacji prowadzonych zajęć.

Prof. dr hab. dr h.c. Mieczysław Adamowicz

Spis treści

Od redakcji	1
Wspomnienie o pani doc. dr Danucie Nałęckiej	2
Wspomnienie o nieodżałowanej dr Izabeli Dąbrowskiej	5
Świętujemy 25-lecie Akademii Bialskiej – cz. III 2011-2015	12
Moje 25 lat na uczelni. Od wykładowcy do słuchaczki Uniwersytetu Trzeciego Wieku	14
25 lat uczelni, moje (prawie) 20 lat z Akademią Bialską	15
Słuchacze Uniwersytetu Trzeciego Wieku Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II rozpoczęli jubileuszowy rok akademicki	16
Kalendarium październik - listopad - grudzień 2024	17
Seniorzy pamiętają... Montaż słowno-muzyczny poświęcony 106 rocznicy odzyskania niepodległości	25
Cykl filmowy rozmowa o filmie „Ja kapitan”	27
Dodatek studencki	29
Kącik anglisty	30
Biblioteka poleca	32

„Bialski Przegląd Akademicki”
Nr 55, grudzień 2024/styczeń 2025
ISSN 2081-6324

Bialski Przegląd Akademicki jest czasopismem informacyjnym, wydawanym przez Akademię Bialską im. Jana Pawła II, skierowanym do pracowników i studentów uczelni oraz adresatów zewnętrznych.

Nadzór programowy i redakcyjny
prof. dr hab. dr h.c. Mieczysław Adamowicz

Redakcja i korekta: mgr Małgorzata Mikołajczuk
m.mikolajczuk@akademiabialska.pl

Zdjęcia nieoznaczone inaczej: archiwum AB w Białej Podlaskiej

Okładka: Pomysł i autorstwo – Redakcja BPA

Skład i druk: Print Profit Sp. z o.o., www.printone.pl

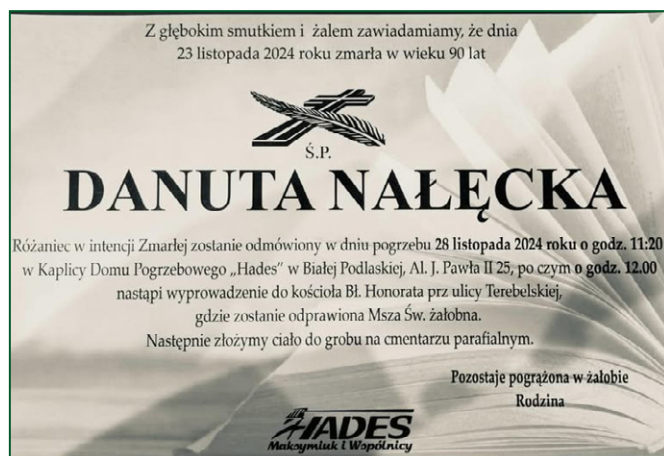
Adres redakcji
Wydawnictwo Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II
21-500 Biała Podlaska, ul. Sidorska 95/97
tel. 83 344 99 72
e-mail: wydawnictwa@akademiabialska.pl

Wydawca
Akademia Bialska im. Jana Pawła II

Wszelkie prawa zastrzeżone

Autorzy publikacji nie otrzymują honorariów oraz akceptują jednoczesne ukazanie się artykułów na łamach „Bialskiego Przeglądu Akademickiego” i w Internecie. Redakcja zastrzega sobie prawo do dokonywania skrótów, zmian tytułów i redagowania tekstów dostarczonych w celu publikacji. Redakcja nie zwraca tekstów niezamówionych i nie odpowiada za treść zamieszczanych reklam oraz ogłoszeń.

WSPOMNIENIE O PANI DOC. DR DANUCIE NAŁĘCKIEJ

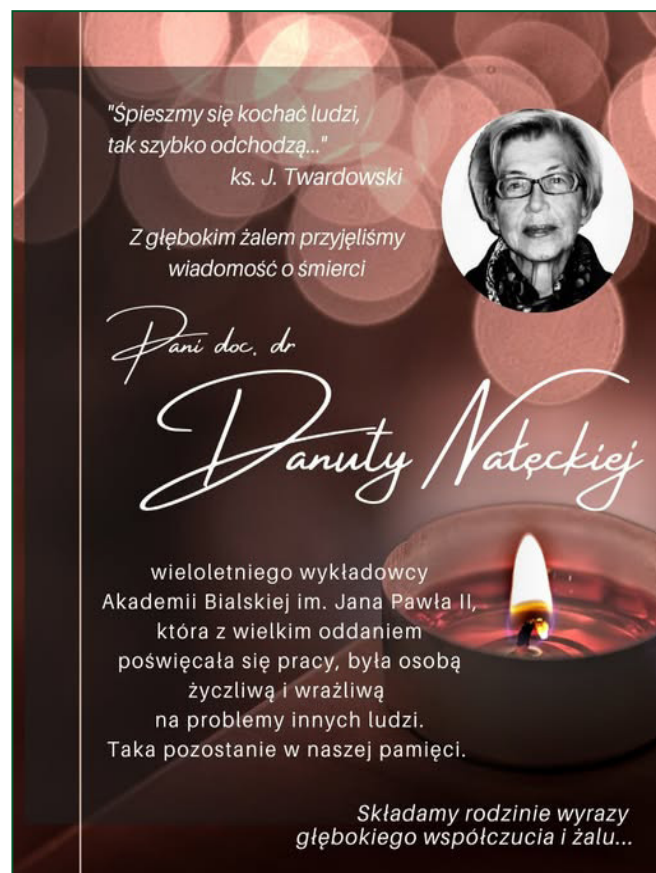

Doc. dr Danuta Nałęcka była związana z Akademią Białską im. Jana Pawła II (dawniej Państwową Wyższą Szkołą Zawodową im. Papieża Jana Pawła II w Białej Podlaskiej) od 2000 r. Współtworzyła, funkcjonujący do dnia dzisiejszego Zakład Turystyki i Rekreacji tej Uczelni. Prowadziła zajęcia z zakresu teorii i metodyki rekreacji ruchowej, pedagogiki

czasu wolnego, metodologii badań naukowych oraz zajęcia terenowe na studenckich obozach letnich. Przez ponad pięćdziesiąt lat swojej kariery zawodowej dzieliła się swoją wiedzą i doświadczeniem z młodymi ludźmi. Jej pasją do nauczania oraz otwartość w relacjach z drugim człowiekiem zyskały jej uznanie, zarówno w środowisku akademickim, jak i wśród studentów.

Była autorką współautorką ponad 20 publikacji z zakresu turystyki i rekreacji afiliowanych w Akademii Białskiej im. Jana Pawła II. Prowadziła liczne badania naukowe poświęcone miejscu rekreacji ruchowej w życiu człowieka, uwarunkowaniom rozwoju agroturystyki na obszarach Południowego Podlasia czy udziału osób niepełnosprawnych w turystyce i rekreacji.

Organizowała i współorganizowała konferencje naukowe, m.in. "Turystyka szansą rozwoju gospodarczego i społeczno-kulturowego kraju" (2001); "Teoria i praktyka rekreacji ruchowej PWSZ w Białej Podlaskiej" (2006); Rekreacja ruchowa w edukacji i promocji zdrowia (2009).

NON OMNIS MORIAR

Z wielkim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci w dniu 23 listopada br. Pani doc. dr Danuty Nałęckiej.

Śp. doc. dr Danuta Nałęcka była wieloletnim wykładowcą akademickim białskiej Filii AWF. Przez znaczną część tego okresu kierowała Zakładem Turystyki i Rekreacji. Dodatkowo pełniła funkcję kierownika studiów zaocznych i Przekształcania ds. Studenckich.

Żegnamy oddanego nauczyciela akademickiego, naukowca, a przede wszystkim cudowną, ciepłą osobę, która kochała młodych ludzi, z którymi, jak sama wspominała pracowała pół wieku...

Poniżej przedstawiamy wywiad z Panią doc. dr Danutą Nałęcką, który ukazał się w 2013 r. w Tygodniku Podlaskim: <https://podlaski.info/2013/07/19/pol-wieku-ze-studentami/>

Rodzinie i Bliskim Śp. doc. dr Danuty Nałęckiej składam najszczerze wyrazy współczucia.

Spółeczność białskiej Filii AWF

Od 2005 r. była aktywną i zaangażowaną słuchaczką Uniwersytetu Trzeciego Wieku działającym przy Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II. Brała udział w projektach „Szlakiem dawnych kultur i religii – spotkanie integracyjne studentów Uniwersytetów Trzeciego Wieku z Białą Podlaską i Grodną” i „Ponad granicami – transfer wiedzy i doświadczeń osób w wieku 50+”. Z tego ostatniego projektu wydany został przewodnik „Dlaczego warto spędzić jesień życia na Lubelszczyźnie?”, którego współautorem była doc. dr Danuta Nałęcka.

Za swoją działalność dydaktyczną i naukową oraz działania podejmowane na rzecz rozwoju regionu, w którym żyła wyróżniona została wieloma odznaczeniami i medalami: Krzyżem Kawalerskim, Złotym i Brązowym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem za zasługi dla Województwa Białkopodlaskiego oraz tytułem „Zasłużony dla miasta Biała Podlaska”.

Doc. dr Danuta Nałęcka była nie tylko nauczycielem akademickim, ale także mentorem i przyjacielem. Swoją osobowością i postawą motywowała studentów do osiągania coraz lepszych wyników. Pozostanie w naszej pamięci jako naukowiec, pedagog i niezwykle ciepły człowiek.

Redakcja „Bialskiego Przeglądu Akademickiego”

Pani Danusia kochała podróże – tu Podlasie: Święta Góra Grabarka i okolice rzeki Bug

Bal karnawałowy UTW – Pani Danusia otwiera Poloneza

PÓŁ WIEKU ZE STUDENTAMI...

– wspomina pani Danuta. Przez pierwszy rok działalności placówka funkcjonowała jako filia UMCS. Dopiero później przekształcono ją w filię AWF. Kształciliśmy przede wszystkim nauczycieli wychowania fizycznego. Początkowo studiowało niewiele ponad 100 osób, ale nawet wtedy o jedno miejsce na uczelni starało się pięciu kandydatów – wspomina nasza rozmówczyni.

Danuta Nałęcka kierowała Zakładem Turystyki i Rekreacji. Po doktoryzacji, wraz z awansem na-

ukowym, w parze szły kolejne funkcje na AWF. Byłam wykładowcą, docentem, kierownikiem studiów zaocznych, prodziekanem. A najważniejsze, że przez te pięćdziesiąt pięć lat – bo przez dziesięć lat już na emeryturze wyładałam jeszcze na PSW im. Papieża Jana Pawła II – miałam bliski kontakt z młodymi ludźmi – opowiada. W pierwszych latach funkcjonowania AWF w akademikach mieszkali nie tylko studenci. – Także pracownicy, którzy nie mieli swoich mieszkań w Białej.

Na zajęciach sportowych z koleżankami z UTW

Tworzyliśmy jedną rodzinę. Atmosfera była rodzinna, bo znaliśmy naszych studentów, a oni wiedzieli, że mogą liczyć na nasze wsparcie, nikt nie był anonimowy – **zaznacza pani Danuta**. Ważnym elementem kształcenia były obozy, na które studenci wyjeżdżali kilka razy w roku. – Trwały przynajmniej po dwa tygodnie. Organizowaliśmy obozy wędrowne, rowerowe, kajakowe. Jeździliśmy do Pisz na Mazury, ale również do Zieleńca na narty – **opowiada pani Danuta**. Uczelnia dbała również o rekreację mieszkańców Białej. Powszechne stały się tzw. czwartki sportowe, podczas których zbieraliśmy chętnych i aranżowaliśmy im czas na sportowo. Utrzymywaliśmy kontakt z osiedłami, bo prowadziliśmy badania terenowe. Ponadto w tamtych czasach każda spółdzielnia mieszkaniowa miała na etacie osobę odpowiedzialną za kulturę fizyczną – **podkreśla Nałęcka**. **Przez lata pracy pani Danuty jedno nie uległo zmianie – pomysłowość studentów**. Pamiętam fanatyka koni, który wjechał na nim do akademika. Życie towarzyskie kwitło. Po godzinie 22:00 chłopcy nie mogli przebywać na piętrze u dziewczyn. Kiedy były kontrole, studenci potrafili zwiśać z parapetu na zewnątrz. Mam w głowie wiele anegdot, bo prowadziłam ze studentami kabaret – **opowiada wieloletnia nauczycielka akademicka**.

Zakład, którym kierowała nasza rozmówczyni, wprowadził do bialskich zakładów pracy tzw. dziesięciominutówki. Czyli ćwiczenia odprężające zapobiegające zmęczeniu. Studenci najpierw szkolili demonstrantów, a później już tylko ich nadzo-

rowali. Ćwiczenia opierały się na regulacji oddechu. I naukowo dowiedziono, że były naprawdę skuteczne – **przekonuje Nałęcka**. Co ciekawe, dziesięciominutówkom towarzyszył podkład muzyczny puszcany z radiowęzła. Takie praktyki stosowano m.in. w Biawenie, Fabryce Mebli czy Zakładach Mechaniki Precyzyjnej. Po 1990 roku ta forma rekreacji upadła.

Pani Danuta nie pracuje od lat, ale nadal jest związana z uczelnią, udziela się na Uniwersytecie Trzeciego Wieku przy PSW. Uczestniczy w różnych zajęciach, m.in. z innymi uczestnikami uprawiamy nordic walking – **mówi nam emerytowana nauczycielka**. **Oby każdy w wieku pani Danuty mógł pochwalić się taką sprawnością!**

Fragment z „Tygodnia Podlaskiego” z 19 lipca 2013 r.

Zajęcia taneczne

WSPOMNIENIE O NIEODŻAŁOWANEJ DR IZABELI DĄBROWSKIEJ

Dr Izabela Dąbrowska była wieloletnim pracownikiem Akademii Białskiej. Od samego początku współtworzyła Zakład Neofilologii, w którym przez wiele lat była kompetentnym, pomocnym i inspirującym kierownikiem. Jako wykładowca i prowadząca seminarium dyplomowe miała swój udział w wykształceniu całych pokoleń absolwentów filologii angielskiej. W swojej karierze pełniła też funkcję Prodziekana Wydziału Nauk o Zdrowiu i Nauk Społecznych. Miała realny wpływ na funkcjonowanie uczelni – była m.in. członkiem Senatu uczelni, zasiadała w wielu komisjach i zespołach uczelnianych, aktywnie wspierała pracę Wydawnictwa Akademii Białskiej, m.in. pełniąc rolę redaktora językowego i tłumacza. Zawsze gotowa do działania, angażowała się w projekty, organizowała konferencje, była autorem i redaktorem wielu publikacji naukowych. Nie bała się wyzwań w pracy zawodowej i świetnie odnajdywała się w środowisku akademickim. Jej aktywność, zaangażowanie i wsparcie cenili zarówno współpracownicy jak i studenci. Przy tym wszystkim zawsze była skromna, przyjazna i otwarta na drugiego człowieka.

Marta Popławska

Dla studentów dr Izabela Dąbrowska była wymarzonym nauczycielem i promotorem. Jako wykładowca, otaczała swoich studentów uwagą i troską. Wspierała ich w działaniach naukowych, pomagała w zdobywaniu literatury do prac dyplomowych, zachęcała do korzystania z programu Erasmus+, żeby poznali świat i nabrali szerszej perspektywy. Roztaczała nad studentami wszechstronną opiekę nie tylko merytoryczną, ale też doradzała i pomagała w trudnych sytuacjach życiowych. Wielu absolwentów, którzy byli bliscy porzucenia studiów, zawdzięcza jej to, że się nie poddali. Wierzyła w siłę edukacji, w potrzebę posiadania ambicji i przede wszystkim, w działanie.

W komentarzach byłych studentów zamieszczonych pod informacją o jej odejściu pojawiły się takie określenia jak: „wielki naukowiec... cudowny wykładowca... autorytet językowy ... cicha, skromna, a jednocześnie optymistka ... ciepła i dobra ... anioł, który dla każdego znalazł czas i zrozumienie ... osoba, która miała wielki wpływ na moje życie ... wyjątkowa ... mądra ... inspirująca ... kochająca życie, ludzi i zwierzęta ... dawała poczucie bezpieczeństwa osoba o wielkim sercu ... dusza człowiek ... pełna dobroci i wyrozumiałości ... jedyna w swoim rodzaju ... kochana ... piękna dusza”.

30 listopada 2024 roku zmarła

IZABELA DĄBROWSKA

Uroczystość pożegnania odbędzie się w domu pogrzebowym Hades dnia 13 grudnia 2024 roku o godz. 12.00, po czym prochy Zmarłej zostaną złożone w grobie rodzinnym na cmentarzu parafialnym.

RODZINA

Rodzina Zmarłej prosi o złożenie, zamiast kwiatów, datków podczas ceremonii pogrzebowej lub wpłatę na konto na rzecz Fundacji Dom Belli (nr konta 60 1090 2590 0000 0001 5045 6296 - darowizna) lub wpłatę na konto na rzecz Stowarzyszenia Domowy Szpital w Białej Podlaskiej (nr konta 47 8025 0007 0020 0680 2000 0010 - darowizna).

HADES
Mokrymłuk i Wspólnicy

Wręczenie Złotego Medalu za długoletnią służbę

Również w życiu i pracy naszego zakładu odgrywała ogromnie ważną rolę. Na przestrzeni ostatnich 24 lat była naszą prodziekan, naszą kierowniczką, ale przede wszystkim naszą koleżanką i przyjaciółką. Zawsze kierowała się potrzebami zakładu i planowała na przyszłość. Wiedziała, że nie możemy stać w miejscu, szukała inspiracji i pomysłów by tworzyć nową, lepszą jakość, by iść z duchem czasu. Była ogromnie pracowita, maksymalnie zaangażowana we wszystkie aspekty naszej pracy.

Jednoczyła nas. Lubiła współdziałać. Była dla nas inspiracją jako osoba bardzo ambitna, jako wszechstronna anglistka, która wchodziła głęboko w różne tematy filologiczne, jako organizator konferencji naukowych oraz jako autorka i redaktorka wielu publikacji. Dzielnie stawiała czoła przeciwnościom i trudnościom. W sytuacjach trudnych i wymagających trudnych de-

Izabela - członkini Senatu AB

cyzji lub wzmożonej pracy, stawała na czele Zakładu Neofilologii stanowczo, mądrze i odważnie.

Zapamiętamy Izę jako osobę, która potrafiła być wdzięczna i cieszyła się z sukcesów innych. Mobilizowała do pracy zespołowej, była konkretna i szybka. Przytulała nas spojrzeniem, słowem i uśmiechem. Była wyrozumiała i dyskretna. Nie użalała się nad sobą, pracowała i planowała do końca.

Prywatnie była blisko ludzi, z którymi pracowała. Odwiedzała nas, doradzała, dzieliła się swoimi radościami i planami. Nie narzekała, szukała rozwiązań. Miała takie ciepłe poczucie humoru. Często chwaliła się swoimi kotkami, przysyłała nam ich zdjęcia. Cieszyła się z każdej możliwości wspólnej rozmowy.

Będzie nam jej bardzo brakowało.

Zakład Neofilologii AB

Iza uwielbiała podróże – Gdańsk i Dar Pomorza

Szanowni Państwo,

gdy jesteśmy w drodze to zawsze z utęsknieniem myślimy o kresie podróży. Koniec widzimy wówczas jako spełnienie naszych marzeń i osiągnięcie zamierzonego celu. Istnieje jednak jedna wyjątkowa droga, na której będąc – o końcu myślimy rzadko, niechętnie, a nawet z obawą. Ta droga to życie. Życie to niezwykła podróż, w której doświadczamy radości, smutków, sukcesów i porażek. W miarę jak dorastamy, odkrywamy swoje pasje, marzenia i nawiązujemy relacje z innymi. To właśnie w tych chwilach, w małych gestach i interakcjach z ludźmi odnajdujemy sens i piękno istnienia. Niestety, życie to także przemijanie, które jest nieodłącznym elementem naszej egzystencji. Z biegiem czasu zyskujemy mądrość, ale jednocześnie tracimy młodość. W obliczu śmierci stajemy również przed pytaniami – co tak naprawdę jest dla nas ważne. Czy zostawiamy po sobie dobre wspomnienia?

Gdy przychodzi nam żegnać bliską osobę, w głowie kłębią się tysiące myśli i pojawiają pytania, na które trudno znaleźć satysfakcjonującą odpowiedź. Czuemy naturalny w takiej chwili smutek i żal. Tak jak dziś, gdy odprowadzamy w ostatnią drogę panią Izabelę Dąbrowską – osobę, która swoje życie przeżyła dobrze i uczciwie, a i na nasze miała niemały wpływ.

Pani Izabela urodziła się 13 marca 1960 roku w Kłodzku. Już od pierwszych lat życia była otoczona miłością i troską. Jej rodzice, Maria i Kazimierz, stworzyli dom, w którym królowały rodzinne więzi, radość i wsparcie. Wraz z braćmi Jerzym i Henrykiem oraz siostrą bliźniaczką Kazimierą tworzyli silną, zżyłą wspólnotę. Szczególna relacja łączyła zwłaszcza siostry, które były dla siebie nawzajem najlepszymi przyjaciółkami i po-

wierniczkami. Pani Izabela wspominała swoje dzieciństwo jako czas pełen radości i bez troski. Jako córka oficera Wojska Polskiego wraz z rodziną opuściła Dolny Śląsk i przeprowadziła się tu, do Białej Podlaskiej – bo to właśnie na Lubelszczyznę całą rodzinę skierował rozkaz przełożonych ojca. Los nie zawsze był dla niej łaskawy. Kiedy mała Iza była w siódmej klasie szkoły podstawowej, Jej tata zmarł, co było wielkim ciosem zarówno dla Niej, jak i Jej bliskich. W tych trudnych chwilach mama, babcia, krewni, a także życzliwi sąsiedzi dbali o to, by dzieci mogły dalej się rozwijać, żeby ukończyły szkoły czy też rozpoczęły studia. I tak też się stało.

Pani Izabela ukończyła szkołę podstawową, potem liceum i szkołę muzyczną – co było świadectwem Jej talentu i pracowitości. Następnie, wspólnie z siostrą wyjechała do Lublina, i rozpoczęła studia na kierunku filologia angielska. Po ukończeniu nauki wróciła do rodzinnego miasta i zaczęła dzielić się swoją wiedzą i pasją jako nauczycielka języka angielskiego.

Swoje zawodowe życie związała z edukacją. Przez lata pracowała w różnych instytucjach (by wymienić choćby I Liceum Ogólnokształcące im. J.I. Kraszewskiego czy Kolegium Językowe), ale to w Akademii Białskiej zostawiła najtrwalszy ślad. Była nie tylko wykładowczynią, ale też promotorką, tłumaczką, prodziekanem i kierowniczką Zakładu Neofilologii. Studenci uwielbiali Ją za profesjonalizm, ciepło i troskę, z jaką podchodziła do każdego z nich. Bo pani Iza w studentach widziała nie tyle zwykłych słuchaczy, co młodych ludzi, którzy potrzebują wsparcia i autorytetu. A jak wspominają Ją studenci? Niektóre wpisy, które pojawiły się w internecie krótko po odejściu pani Izy:

Iza – nasza Kochana Pani Kierownik

Podróże – ciąg dalszy: Krym

Pani kierownik dziękujemy za wszystko. Zostanie Pani w naszej pamięci na zawsze. Była cudownym wykładownicą i zawsze pomagała w trudnych chwilach.

Odszedł człowiek z pięknym, pełnym dobroci i wyrozumiałości sercem. Mam nadzieję, że zostanie po Izie więcej niż tylko wspomnienia tych, którzy mieli przywilej poznać Ją bliżej. A jeśli jest teraz gdzieś w innym wymiarze, ufam, że jest tam pełna życia, radości i szczęścia.

Cudowny człowiek, wspaniały nauczyciel. Zostaje po Pani doktor pustka nie do zastąpienia. Z życia zostałaś nam zabrana, z serca nigdy!

Pani Iza była moją promotorką. Wiele Jej zawdzięczam jeśli chodzi o napisanie pracy. Będę Ją wspominać jako pozytywną, zawsze pomocną studentowi osobę. Niech spoczywa w pokoju.

Mieliśmy ogromne szczęście poznać tak życzliwą i wspaniałą Osobę, do której mogliśmy zwrócić się w każdej sytuacji. Dziękujemy za prowadzenie nas po językowej drodze, przekazaną wiedzę i niezwykle pozytywne podejście do życia. Pozostanie Pani na zawsze w naszych sercach i pamięci.

Jeszcze kilka zdań na temat zawodowej ścieżki pani Izabeli, spisanych ręką Jej przełożonych i współpracowników.

Dr Izabela Dąbrowska była wieloletnim pracownikiem Akademii Bialskiej. Od samego początku współtworzyła Zakład Neofilologii, w którym przez wiele lat była kompetentnym, pomocnym i inspirującym kierownikiem. Jako wykładownica i prowadząca seminarium dyplomowe miała swój udział w wykształceniu całych pokoleń absolwentów filologii angielskiej. W swojej karierze pełniła też funkcję Prodziekana Wydziału Nauk o Zdrowiu i Nauk Społecznych. Miała realny wpływ na funkcjonowanie uczelni – była m.in. członkiem Senatu uczelni, zasiadała w wielu komisjach i zespołach uczelnianych, aktywnie wspierała pracę Wydawnictwa Akademii Bialskiej, m.in. pełniąc rolę redaktora językowego i tłumacza. Zawsze gotowa do działania, angażowała się w projekty, organizowała konferencje, była autorem i redaktorem wielu publikacji naukowych. Nie bała się wyzwań w pracy zawodowej i świetnie odnajdywała się w środowisku akademickim. Jej aktywność, zaangażowanie i wsparcie cenili zarówno współpracownicy jak i studenci. Przy tym wszystkim zawsze była skromna, przyjazna i otwarta na drugiego człowieka.

W imieniu Prezydenta, w listopadzie 2024 odznaczona złotym Medalem Za Długoletnią Służbę.

Pani Izabela była oddana swojej pracy. Jej studenci cenili Ją za profesjonalizm, życzliwość i ogromne serce, które wkładała w każde zadanie. Chociaż praca pochłaniała znaczną ilość Jej czasu, to potrafiła odnaleźć spokój i równowagę w zaciszu domowym. Pisała tam artykuły naukowe, tłumaczyła teksty, a także znajdowała czas na ulubione książki i filmy. Żyła spokojnie i nikomu się nie narzucała – a mimo to była bardzo lubiana, bo ludzie wyczuwali w Niej całe morze życzliwości i dobre serce.

Iza kochała swoje kotki

Pomimo, że nie założyła własnej rodziny, Jej życie było pełne miłości i troski o bliskich. Z oddaniem opiekowała się swoją mamą w ostatnich latach jej życia, a także była wspaniałą siostrą i niezastąpioną ciocią dla siostrzenicy, bratanic i bratanków, z którymi pozostawała w stałym kontakcie. Rodzina była dla niej ostoją i źródłem radości.

Siostrzenica wspomina ją jako najukochańszą Ciocię, wspierającą i ciepłą Osobę, na którą zawsze mogła liczyć, która służyła radą i która zawsze w nią wierzyła. Inspirowała do poznawania świata, podejmowania wyzwań i podróżowania. W ostatnich często latach podkreślała, że z życia trzeba korzystać, bo nigdy nie wiadomo co będzie i że nie warto zbytnio przejmować się codziennymi troskami, gdyż za jakiś czas nie będą one miały znaczenia, przekazując tym samym ostatnią, jednak jakże ważną lekcję.

Pani Izabela kochała podróże, które były Jej oknem na świat. Z uczelni wyjeżdżała m.in. na wyjazdy do Włoch i Grecji w ramach programu Erasmus+ dla nauczycieli oraz prowadziła badania naukowe do swojego doktoratu w Oxfordzie w Wielkiej Brytanii. Prywatnie wyjeżdżała do takich miejsc jak kraje europejskie Indie, Stany Zjednoczone czy Izrael. Chętnie poznawała nowe miejsca i krajoznictwo. Wraz z siostrą, Jej rodziną i przyjaciółmi spędzała czas na nartach, a także na wakacyjnych wyjazdach. Była również miłośniczką zwierząt i wspierała fundacje, które pomagały potrzebującym stworzeniom. Jej dwie kotki były dla niej towarzyszkami i bliskimi przyjaciółkami w codziennym życiu.

Jeszcze kilka zdań wspomnień Pani Prezes Fundacji „Dom Belli”, z którą pani Izabela współpracowała od lat:

Najspokojniejsza osoba, jaką poznałam w życiu. Oaza cierpliwości, kultury i szacunku dla drugiej osoby. Ale nie tylko dla ludzi. Ponad wszystko kochała zwierzęta, po-

magala im na każdy możliwy sposób. Pamiętam, kiedyś przyszła do mnie i mówiła: „Iza, a Ty byś wzięła drugiego kotka dla swojej kici, będzie im rażniej”. Popatrzyła na mnie nieśmiało, tak jakby ze wstydem, zakłopotaniem i cicho powiedziała: „Wzięłam już dawno, ale wstydziłam się przyznać”. A to przecież nie był żaden wstyd, a jedynie ogromna duma, że pomogła kolejnemu istnieniu.

Żyła cicho, spokojnie i odeszła bez zamieszania, tak, jakby Jej nigdy nie było. Ale jedno jest pewne – zostanie we wspomnieniach wielu ludzi – uczniów, studentów, znajomych i rodziny. I w mojej pamięci pozostanie na pewno na zawsze, jako wyjątkowy przyjaciel ludzi i zwierząt. Osoba, która była człowiekiem przez wielkie C.

Szanowni Państwo

Ostatnie miesiące życia pani Izabeli były czasem walki z ciężką chorobą, ale nawet wtedy Ona zachowała siłę ducha i nadzieję. Do końca planowała kolejne wyjazdy i angażowała się w życie zawodowe. Funkcjonowała możliwie samodzielnie, przekonując rodzeństwo, że nic nie potrzebuje i daje sobie radę, nie chcąc robić kłopotu i podkreślając, że mają swoje życie i potrzeby. Mimo to, w ostatnich dwóch miesiącach widać było, że słabnie. W sobotę 23 listopada rano nie odebrała już telefonu i nie otworzyła siostrze drzwi.

Pani Izabela odeszła 30 listopada, po tygodniowym pobycie w szpitalu. Pozostawiła po sobie pustkę, którą trudno będzie zappełnić. Przeżyła 64 lata – różne systemy, zakręty losu, czas dynamicznych zmian. Niezależnie od okoliczności zawsze potrafiła pozostać dobrym człowiekiem. Jej odwaga i determinacja były przykładem dla nas wszystkich.

Pani Izabelo, Cześć Twojej pamięci.

Tekst pożegnalny wygłoszony na ceremonii pogrzebowej

WSPOMNIENIE O NIEODŻAŁOWANEJ DR IZABELI DĄBROWSKIEJ

Śp. dr Izabela Dąbrowska była moją serdeczną koleżanką i niezwykłą osobą. Chciałabym opowiedzieć kilka anegdot z naszych wspólnych trzech lat razem jako Wykładowczyni i studentka grupy wieczorowej w latach 2000-2003.

Poznałyśmy się w październiku 2000 roku na zajęciach z transkrypcji fonetycznej. Iza była naszą wykładowczynią i pełniła funkcję Opiekuna roku na studiach wieczorowych. Nasze zajęcia w tym czasie odbywały się w malutkiej sali w Zespole Szkół Ogólnokształcących im. Stanisława Staszica, przy ul. Akademickiej.

Już pierwszego dnia, na przerwie, Iza podeszła i zainicjowała rozmowę, skracając w ciągu kilku minut jakikolwiek dystans. Była ciekawa swoich studentów, pytała o podróże, zainteresowania. Kiedy mieliśmy problemy ze zrozumieniem trudniejszych aspektów przedmiotu, cierpliwie tłumaczyła ponownie i uspokajała, że będzie dobrze, doradzała jak się uczyć, żeby lepiej zrozumieć przedmiot i ułatwić sobie studia. Inspirowała nas do czytania anglojęzycznych książek, pożyczała nam kolejne numery anglojęzycznej wersji „Newsweeka” czy innych czasopism. Wymienialiśmy się też płytami DVD z filmami w wersji anglojęzycznej. To od Izy dostałam film animowany „Uciekające kurczaki”, który, poza zabawną fabułą o kurzej fermie, pokazuje również istotne elementy brytyjskiej i amerykańskiej mentalności.

Drugi rok studiów był okresem bliższego poznawania się i spędzania wspólnie czasu również poza Uczelnią. W dniu 13 marca 2003 roku Iza obchodziła urodziny. Tego dnia wieczorem, w tajemnicy, zorganizowaliśmy dla Izy przyjęcie-niespodziankę z tortem urodzinowym i kolacją. Zaprosiliśmy ją na

Hiszpania – Plaza de toros

stancję i w pewnym momencie wnieśliśmy do pokoju tort z zapaloną świeczką śpiewając „Happy Birthday to you!”. W tym momencie Iza, zdezorientowana, próbowała dopytać czyje to były urodziny. Była bardzo zaskoczona, ale też szczęśliwa, kiedy okazało się, że impreza jest jej cześć.

Na koniec roku akademickiego Iza otrzymała od naszej grupy na pamiątkę nieduży, stylowy kuferek

WSPOMNIENIA MGR ANNY SAWCZUK I MGR DANIELA SAWCZUKA

Nasza znajomość z Izą sięga roku 1997, kiedy została ona opiekunem naszej grupy w Nauczycielskim Kolegium Językowym; grupy, z którą ciężko prowadziło się zajęcia i która nie należała do ulubionych grup naszych wykładowców... Iza, wtedy jeszcze Pani magister Dąbrowska nie poddawała się i ciągnęła nas do góry motywując do aktywności i wstawiając się za nami u innych nauczycieli. My, wtedy jeszcze młodzi i nastoletni byliśmy zafascynowani jej historiami z dalekich podróży do Stanów Zjednoczonych, które wydawały się tak abstrakcyjne... Iza była też świadkiem początków naszej kielkującej relacji... i z sentymentem wspominamy, kiedy ze śmiechem udawała złość i rozsadzała przytuloną młodą parę przed swoimi zajęciami ... wołając na Daniela: „Konrad! Wracaj na swoje miejsce” ...

Ania i Daniel (vel. Konrad) Sawczuk

na szpargały. Krępowała się go przyjąc, ale nalegaliśmy. Jak nam później opowiedziała, gdy w domu otworzyła kuferek, zamarta z przerażenia na widok leżącej w środku koperty. Nietrudno się domyślić co pomyślała, szczególnie, że za ok. 2 tygodnie miał się odbyć nasz egzamin z Lingwistyki. Okazało się, oczywiście, że w kopercie był jedynie list z podziękowaniami za jej pracę i zaangażowanie, życzenia udanych wakacji oraz nasze podpisy. Jak nam potem opowiedziała, wielki kamień spadł jej z serca.

Również trzeci rok naszych studiów obfitował w niezapomniane wydarzenia z udziałem Izy. W październiku 2002 roku wychodziłam za mąż i Iza była na liście gości wraz z kilkoma najbliższymi osobami z grupy. Nigdy nie zapomnę miny Izy, kiedy w ferworze dobrej zabawy kolega z grupy przerzucił Izę przez swoje ramię i z takim „dodatkiem” tańczył na sali weselnej i kręcił się w kółko. Iza była w szoku, prosiła go by postawił ją na podłodze, ale też widać było, że świetnie się bawiła. Potem długo wspomnialiśmy tę i inne weselne zabawy. Również na 3 roku koleżanka z grupy zdecydowała że nie porzuca studia ze względu na poważną chorobę syna. Iza, niewiele myśląc, wybrała się osobiście do domu koleżanki żeby nakłonić ją do zmiany decyzji. Nie było łatwo, ale Iza się nie poddała, i dzięki jej uporowi koleżanka ukończyła studia razem z nami, w czerwcu 2003 roku.

Jestem pewna, że nasza kochana Iza nie nudziła się z nami, swoimi studentami, ale my też wiedzieliśmy, że mamy absolutnie wyjątkową wykładowczynię i Opiekuna roku w jednej osobie.

I na koniec tych wspomnień moja krótka refleksja. Świat jest pełen takich wspaniałych, radosnych i mądrych osób jaką była śp. dr Iza Dąbrowska. Ważne jest, by takich ludzi szczególnie doceniać, bo wnoszą do naszego życia samo dobro, czułość i światło.

Thank you Iza, and see you again, one day.

Barbara Struk

Tyle lat spędzonych razem, tyle wspomnień. Trudno nawet wyobrazić o czym napisać. Od kiedy pamiętam, zawsze byliśmy razem – na podwórku, w szkole podstawowej, średniej, muzycznej, na zajęciach SKS, chóru, na zawodach sportowych, obozach harcerskich, w klubie turystyki kwalifikowanej ‘Wentyl’ na studiach. Razem też na Wydziale Humanistycznym na kierunku filologia angielska na UMCS. Chociaż już na koniec wybrałyśmy inne specjalizacje – Ty z językoznawstwa, ja z literatury amerykańskiej.

Od małego towarzyszyło nam też pytanie – która ty jesteś. Mylili się wszyscy, od rodziców, braci po sąsiadów, koleżanki i kolegów. Mama i tak była najlepsza i najszybsza w rozpoznawaniu – wystarczyło, że dłuższą chwilę przyjrzała się twarzy jednej z nas! Niektórzy mieli swoje sposoby – mój pieprzyk na policzku, grubość szyi (tak twierdził brat), Twoje znamię na ramieniu, widoczne jednak tylko latem, przy nałożeniu mocno wydekoltowanych bluzek.

Zdarzyło się kilka zabawnych sytuacji – jakaś pani przytuliła mnie na ulicy mówiąc ‘Izunia wróciłaś’ (po Twoim przyjeździe z Grecji), Twoja sympatia na jednym z obozów studenckich, która chciała się ze mną ‘urwać’ po kolacji, Twoja odpowiedź ustna za mnie na lekcji łaciny w liceum (tego dnia byłam kompletnie nieprzygotowana i wystarczyło że spojrzałam na Ciebie byś wstała do odpowiedzi). Odwdzięczyłam się wkrótce na lekcji historii.

Wielu nauczycieli jednak nie ryzykowało – byliśmy odpytywane jedna po drugiej na tej samej lekcji. Nie inaczej było na studiach. Albo byliśmy na egzaminach ustnych w jednej parze, albo, jak pamiętam, prowadzący wychodził za Tobą z sali i pilnował żebym to ja weszła na egzamin w kolejnej parze. Wprawdzie gdy byliśmy w liceum czy na studiach różnice w wyglądzie między nami były bardziej zauważalne, ale i tak osoby, które widziały nas raz w tygodniu, np. prowadzący zajęcia, mieli trudności z rozpoznawaniem nas.

W Liceum Ogólnokształcącym im. E. Plater byłaś świetną uczennicą, najlepszą z kilku przedmiotów. Pani Profesor Aniela Charytoniuk, nauczycielka matematyki, do końca nie mogła przeboleć, że zamiast studiów ścisłych na SGH wybrałaś studia humanistyczne. Twoje zdolności matematyczne nie raz ratowały słabszych kolegów i koleżanki w trakcie roku szkolnego, a nawet na maturze, gdy jakimś cudem Twoja kartka z rozwiązanymi zadaniami (przytrzymana łokciem, lekko zsunięta się z pulpitu ławki) uratowała kolegę, który nie miałaby inaczej szans na zdanie matury. Dla niepamiętających tamtych czasów, chciałabym przypomnieć, że matematyka była wtedy obowiązkowa i do zdania nie wystarczało 30% jak to jest obecnie.

Kończąc szkołę znalazłaś się w grupie uczniów z najwyższymi wynikami. W nagrodę miałaś możliwość otrzymania indeksu na wybranym kierunku bez zdawania egzaminu wstępnego.

Po studiach zamieszkałyśmy z dala od siebie. Nie przeszkadzało nam to jednak w codziennym kontakcie i odwiedzinach. Nowe technologie i media społecznościowe pomogły w dzieleniu się informacjami, zdjęciami. Mogłaś być obecna w naszym życiu, a my w Twoim, na co dzień. Każdy dzień to Twój telefon do mnie lub mój do Ciebie. 22 listopada wieczorem rozmawiałyśmy po raz ostatni, cieszyłaś się na mój przyjazd – wtedy jeszcze nie wiedziałyśmy, że to nasza ostatnia rozmowa.

Kochana Siostró, mam nadzieję, że spotkamy się kiedyś ... w innym wymiarze.

Kazia (Kazimiera Siedlaczek)

ŚWIĘTUJEMY 25-LECIE AKADEMII BIALSKIEJ

Część III – 2011-2015

Rok akademicki 2010/2011

17 października 2010 r. – XI Inauguracja Roku Akademickiego 2010/2011 z udziałem Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego prof. Barbary Kudryckiej, zamykająca jubileusz dziesięciolecia PSW i połączona z uroczystością wmurowania kamienia węgielnego pod budowę hali sportowej i domu studentkiego.

Rok akademicki 2011/2012

7 września 2012 r.
– uroczyste otwarcie Centrum Badań nad Innowacjami i Domu Studenta.

Rok akademicki 2012/2013

17 kwietnia 2013 r. – wyróżnienie rektora PSW prof. dr. hab. Mieczysława Adamowicza tytułem Honorowego Profesora Narodowego Uniwersytetu Medycznego imienia I.Ja. Horbaczewskiego w Tarnopolu (Ukraina).

26 kwietnia 2013 r. – wybór prof. zw. dr. hab. Józefa Bergiera na stanowisko rektora na kadencję 2013-2017.

21 września 2013 r. – pierwsza uroczysta Inauguracja Uniwersytetu Dziecięcego.

Rok akademicki 2013/2014

26 września 2014 r. – uroczyste otwarcie Regionalnego Centrum Badań Środowiska, Rolnictwa i Technologii Innowacyjnych (EKO-AGRO-TECH).

Rok akademicki 2014/2015

18 maja 2015 r. – uroczystość z okazji jubileuszu 10-lecia działalności Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

MOJE 25 LAT NA UCZELNI

OD WYKŁADOWCY DO SŁUCHACZKI

UNIWERSYTETU TRZECIEGO WIEKU

Rok akademicki 2000/2001 to pierwsza inauguracja w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej. Uczelnia rozpoczęła kształcenie na 4 kierunkach, m.in. na filologii germańskiej (w trybie dziennym i wieczorowym). Tamże zaczęłam pracę jako wykładowca razem z trzema koleżankami (Ewa Siekielewska, Dorota Uścińska, Izabela Rapa) z Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych. W następnych latach wsparła nas kadra naukowa z UMCS. Kierownikiem kierunku został prof. dr hab. Janusz Golec (UMCS Lublin). Zajęcia grupy dziennej odbywały się w budynku Zespołu Szkół Zawodowych nr 1 („ekonomik”) oraz w NKJO. Anglistyka i germanistyka, a w następnych latach rusycystyka tworzyły Instytut Neofilologii. Pierwszy rok był oczywiście rokiem pionierskim – należało zdobyć przede wszystkim materiały i pomoce dydaktyczne do pracy. Ja wykładałam m.in. realioznawstwo oraz kulturoznawstwo krajów niemieckiego obszaru językowego – Niemiec, Austrii, Szwajcarii. Mogłam częściowo bazować na podręcznikach używanych przeze mnie w Kolegium Języków Obcych. Studenci otrzymywali „kserówki” podsumowujące wykłady (ksero na portierni budynku przy Sidorskiej 100 było baaardzo oblegane), do tego musieli sami zdobywać informacje, gdyż zajęcia były w formie konwersatoriów lub ćwiczeń. Oba przedmioty były ciekawe, aczkolwiek trudne, jeżeli chodzi np. o słownictwo dotyczące historii sztuki, gospodarki czy polityki. Czasami otrzymywałam od absolwentów informacje zwrotne, że wiedza zdobyta na tych zajęciach bardzo przydała się im w pracy. Korzystając ze współpracy z Instytutem Goethego oraz Austriackim i Medioteką Szwajcarską (wszystkie instytucje w Warszawie) zdobywałam materiały pogładowe do tych przedmiotów, aby bardziej przybliżyć te kraje oraz ich kulturę i codzienność. Dzięki uczestnictwu w pewnym projekcie fundacji Boscha miałam dostęp do podręcznika „Landskunde” i innych pomocy z tej dziedziny. Do biblioteki akademickiej przekazałam trochę podręczników oraz fachowej literatury do studiowania przez studentów. W roku 2005 zostałam odznaczona brązowym krzyżem zasługi.

Niestety zainteresowanie filologią niemiecką malało i kierunek został wygaszony.

Rok akademicki 2009/2010 rozpoczęłam jako emerytka na Uniwersytecie Trzeciego Wieku PWSZ,

powstałym również z inicjatywy ówczesnego rektora prof. dr hab. Józefa Bergiera. Po dwóch latach „studiowania” zostałam wybrana na przewodniczącą samorządu słuchaczy. Niestety, po roku zarządzania musiałam „wziąć urlop dziekański”. Po trzech latach skończyła się kadencja mojej następczyni, która nie kandydowała na następną kadencję, więc jedna z koleżanek tak długo prosiła mnie o start w wyborach, aż dopięła swego. Przewodniczenie samorządowi słuchaczy trwało nieprzerwanie siedem lat. Razem ze wspieranym samorządem i przy pomocy słuchaczy wypracowałam wiele form działania dla społeczności UTW (mówiłam o nich w przemówieniu końcowym na zakończenie kadencji). Znałam też „wszystkie kąty”, co ułatwiało mi poruszanie się w budynkach uczelni. Zarówno w pierwszej kadencji, jak i w kolejnych korzystałam ze znajomości z kadrą uczelni celem zapewnienia słuchaczom UTW ciekawych wykładów. Pamiętam moment, kiedy po okresie pandemii przyszedłam do naszej siedziby, aby załatwić parę spraw – poczułam jakby euforię: oto znów jestem na mojej uczelni! Radość życia. Mieliśmy wielką przychylność oraz podziw dla naszej działalności ze strony władz Uczelni, pomoc i wsparcie od Akademickiego Centrum Edukacji Ustawicznej. Nasz Uniwersytet był „instytucją” w mieście, osiągnął Himalaje, jak mawiali niektórzy. Rokrocznie zapisuje się spora grupa nowych słuchaczy, są osoby, które z różnych względów rezygnują, są tacy, którzy wracają „po urlopiach dziekańskich”. Wśród nas jest nadal kilkoro osób – założycieli UTW, o czymś to świadczy.

Zakończenie roku akademickiego 2021/2022 było ostatnią uroczystością, którą poprowadziłam w UTW. Z rąk pana rektora prof. dr hab. Jerzego Nitychoruka otrzymałam pamiątkowy ryngraf doceniający moją pracę społeczną na rzecz seniorów oraz bukiet róż. Kolejny etap mojego bytu na uczelni przeszedł do historii. Ale na Uczelni bywam jako słuchaczka Uniwersytetu „dla seniorów”. I zamierzam bywać. Będąc przedstawicielem UTW w Białskiej Radzie Seniora łączę nasze środowisko z innymi organizacjami senioralnymi w Białej Podlaskiej.

Z okazji jubileuszy Akademii Białskiej oraz UTW życzę władzom, wykładowcom, pracownikom administracyjnym, studentom i słuchaczom samych dobrych dni.

mgr Irena Mikiciuk

25 LAT UCZELNI MOJE (PRAWIE) 20 LAT Z AKADEMIA BIALSKĄ

Moje pierwsze spotkanie z uczelnią, która dziś dumnie nazywa się Akademią Białską, a wówczas nosiła nazwę Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Papieża Jana Pawła II, miało miejsce latem 2006 roku. To było jak pierwsza randka – sporo obaw, trochę stresu, a w tle nadzieja, że „to będzie to”. Ja – świeżo upieczony absolwent Politechniki Częstochowskiej, po pierwszej pracy w roli nauczyciela w szkole średniej, a PWSZ – młoda, ale dynamicznie rozwijająca się instytucja z dużymi ambicjami. Co mogło z tego wyniknąć? Cóż, całkiem sporo!

Historia zaczęła się w sposób zupełnie prozaiczny. Mój tata, właściciel kiosku ruchu, natrafił w gazecie na ogłoszenie, że PWSZ poszukuje magistrów zarządzania. „Idź, spróbuj!” – powiedział, i tak oto wysłałem swoje dokumenty. Po chwili, ku mojej radości, przyszło zaproszenie na rozmowę kwalifikacyjną. I tak, po raz pierwszy w życiu, zawitałem do Białej Podlaskiej – miasta oddalonego zaledwie 80 km od mojego rodzinnego domu, ale wcześniej przeze mnie nieodkrytego.

Rozmowa kwalifikacyjna odbyła się w sali senatu i była równie stresująca, co podniosła. Za stołem zasiadał prof. Mieczysław Adamowicz, dyrektor Instytutu Ekonomii i Zarządzania, postać, która przez kolejne lata odegrała w moim życiu zawodowym rolę kluczową. Czekając na swoją kolej, czułem, jak rośnie mi ciśnienie – konkurencja była liczna, a ja, choć zdeterminowany, nie miałem pewności, czy przebiję się przez ten gęszcz ambitnych kandydatów. Pytanie o strategię lizbońską zapamiętałem do końca życia – przyznaję, zrobiło wrażenie. Ale najwyraźniej wypadłem na tyle dobrze, że niebawem w mojej skrzynce pojawił się e-mail z informacją: „Zostałeś wybrany”.

Kolejne spotkanie, które zapadło mi w pamięć, odbyło się jeszcze tego lata – tym razem z mgr Agnieszką Siedlecką, zastępcą Profesora (dziś dr hab., prof. uczelni). To była rozmowa w jej domu, w kameralnej atmosferze, gdzie ustalaliśmy szczegóły dotyczące moich zajęć. Wychodząc czułem, że właśnie otwiera się przede mną nowy, ekscytujący rozdział.

Od października 2006 roku jestem związany z uczelnią – najpierw, jako instruktor, później wykładowca, obecnie adiunkt. W tym czasie nauczyłem się wiele, spotkałem inspirujących ludzi, których liczby nie jestem w stanie wymienić – zarówno z powodu ograniczeń miejsca w tym biuletynie, jak i mojej coraz bardziej zawodowej pamięci. Profesor Adamowicz nie tylko przyjął mnie do pracy, ale kilka lat później, w 2011 roku, będąc

Rektorem, zaprosił mnie na rozmowę do swojego gabinetu. Kiedy tylko zobaczyłem jego podpisane pismo, serce zabiło mi mocniej – pierwsza myśl? Coś przeskrobałem! Może źle wypełniłem jakieś papiery, a może przypadkiem zająłem miejsce parkingowe Rektora? Obawy rosły z każdą minutą. Tymczasem w gabinecie Profesor z uśmiechem zaproponował mi... doktorat pod jego opieką. Kamień spadł mi z serca, – choć wtedy zdałem sobie sprawę, że chyba nie mam wyboru. Kiedy Rektor mówi, że czas na doktorat, trudno odmówić!

W czerwcu 2019 roku obroniłem pracę doktorską, co było niczym zdobycie naukowego Mount Everestu. I choć to ja formalnie byłem na szczycie, to mogę śmiało powiedzieć, że to prof. Adamowicz trzymał linę asekuracyjną. Był moim mentorem, przewodnikiem i człowiekiem, który potrafił znaleźć we mnie potencjał, o jakim sam nie miałem pojęcia. Niektóre jego wskazówki były jak znaki drogowe na autostradzie – jasne i pomocne, inne jak zagadki w escape roomie – musiałem trochę pogłównkować, zanim je rozszyfrowałem. Ale zawsze prowadziły mnie w dobrym kierunku. Bez niego ta wyprawa mogłaby skończyć się w bazie startowej!

Czas płynie, ludzie się zmieniają, a relacje ewoluują – zwłaszcza w środowisku akademickim, gdzie nigdy nie wiesz, kto zostanie Twoim nowym przełożonym albo współpracownikiem. Obecnie mam przyjemność współpracować m.in. z prof. Agnieszką Siedlecką, prof. Danutą Guzał-Dec czy dr Joanną Żurakowską-Sawą, które pomagają mi realizować kolejne naukowe projekty. Choć czasem mam wrażenie, że pracujemy w trybie „rzut na głęboką wodę”, to zawsze znajdzie się ktoś, kto poda mi koło ratunkowe. Albo, chociaż pomacha z brzegu, dając do zrozumienia, że muszę sobie poradzić sam!

Dziś, patrząc wstecz, czuję satysfakcję, że mogę być częścią tej historii – i trochę zaskoczenie, że to już tyle lat. Praca w Akademii Białskiej to trochę jak jazda kolejką górską. Na początku człowiek jest pełen ekscytacji, potem przychodzi lekki stres, kiedy pojawiają się pierwsze ostre zakręty, a z czasem zaczynasz czerpać frajdę z każdego wznoszenia i upadku. Choć nieraz ktoś wciśnie przycisk przyspieszenia, to i tak nie zamieniłbym tej przejażdżki na żadną inną. A widoki po drodze – bezcenne!

Mam nadzieję, że przede mną jeszcze wiele lat w tym wyjątkowym miejscu i że wspólnie napiszemy kolejne piękne rozdziały naszej uczelnianej opowieści, bo przyszłość jest jak książka – wszystko zależy od tego, jak dobrze napiszemy jej kolejne strony.

dr Mariusz Pyra

SŁUCHACZE UNIWERSYTETU TRZECIEGO WIEKU

AKADEMII BIALSKIEJ IM. JANA PAWŁA II

ROZPOCZĘLI JUBILEUSZOWY ROK AKADEMICKI

24 października 2024 r. w Auli Głównej Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II odbyła się uroczysta XX Inauguracja roku akademickiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Uroczystość otworzyła i prowadziła wg scenariusza Pani Elwira Sołoduszkiewicz.

Po wysłuchaniu Hymnu, prowadząca przywitała gości, którzy przybyli na uroczystość.

Minutą ciszy uczczono pamięć słuchaczy, którzy odeszli w ub. roku akademickim.

Tradycyjnie uroczystość zaszczycił i głos zabrał JM Rektor Uczelni prof. dr hab. Jerzy Nitychoruk. Pan Rektor podkreślił, że seniorzy są wyjątkowo wytrwali i obowiązkowi, przynoszą satysfakcję i radość wykładowcom, bo ich zainteresowanie zdobywaniem wiedzy jest niezwykle.

Stałym gościem uroczystości jest także Prezydent Miasta Biała Podlaska Pan Michał Litwiniuk, który w swoim wystąpieniu pogratulował bialskim seniorom wspaniałej, godnej podziwu aktywności i życzył dalszego rozwoju ich pasji.

Przewodnicząca Samorządu Słuchaczy UTW Krystyna Olszańska podziękowała wszystkim, którzy wspierają Uniwersytet w działalności i w zdobywaniu wiedzy, zwróciła uwagę, że Uniwersytet Trzeciego Wieku, jako nieliczny w kraju funkcjonujący w strukturze uczelni akademickiej, zobowiązany jest do realizowania przede wszystkim zadań związanych z kształceniem ustawicznym na rzecz seniorów. Zapelowała do Koleżanek i Kolegów seniorów o kierowanie się w jubileuszowym roku działalności duchem współpracy, szacunku, zaangażowania i wzajemnego

zrozumienia. Podniosłą chwilą była Immatrykulacja słuchaczy I roku. Z rąk Pana Rektora legitymację otrzymało 21 osób.

Wykład inauguracyjny pt. „Właściwości subterraneanoterapii – tężnia solankowa jako naturalne inhalatorium i alternatywa dla podziemnych komór solnych” zaprezentowała dr n. o zdr. Agata Poczarska-Głos z Zakładu Fizjoterapii Wydziału Nauk o Zdrowiu Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II. Po wysłuchaniu interesującego, ciekawie poprowadzonego wykładu, JM Rektor ogłosił otwarcie Roku Akademickiego UTW, a następnie wysłuchano Hymnu Gaudeamus Igitur.

Na wykłady i zajęcia w 2024 roku będzie uczęszczало 140 słuchaczy.

W części artystycznej wystąpił Chór UTW „Apasjonata” pod dyрекcją Waldemara Mazura.

*Opr. Krystyna Olszańska
Przewodnicząca Samorządu Słuchaczy UTW*

KALENDARIUM

październik - listopad - grudzień 2024

Nowopowstały chór AB

3 października 2024r. – Mieliliśmy zaszczyt gościć w murach naszej uczelni młodzież szkół średnich z Łucka w Ukrainie. Wydarzenie to odbyło się w ramach Fundacji Edukacja i Przyszłość i realizacji projektu pt. **„Most pokoleniowy – Współpraca międzypokoleniowa”**, finansowanego ze środków budżetu państwa przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych w ramach konkursu **„Polonia i Polacy za granicą 2024: Wydarzenia i inicjatywy polonijne”**.

9 października 2024 r. – Mieliliśmy wyjątkową okazję uczestniczyć w otwartym wykładzie pt. **„Pokolenie iGen idzie na studia”**, prowadzonym przez Panią Elżbietę Komosę. Pokolenie iGen, znane również, jako Generacja Z, to pierwsze pokolenie, które dorastało z pełnym dostępem do technologii i Internetu. Z tego powodu ich podejście do nauki, relacji i kariery zawodowej różni się od poprzednich generacji. Spotkanie było niesamowicie inspirujące i skłoniło nas do refleksji nad przyszłością edukacji oraz pracy młodego pokolenia.

7-11 października 2024 r. – Mieliliśmy zaszczyt gościć pana Nicolasa Dvoskina z Uniwersytetu Narodowego w Mar del Plata w Argentynie oraz panią Kamilę Nazarową z Uniwersytetu Stosunków Międzynarodowych i Języków Obcych Kazachstanu im.

WYKŁAD OTWARTY

„Pokolenie iGen idzie na studia”
 Wykład poprowadzi: Elżbieta Komosa

AB

9.10.2024 r.
godzina 11:00

aula 133R Akademii Białskiej im. Jana Pawła II
 ul. Sidorska 95/97, Biała Podlaska

Wyróżnienie – Dodatek Dydaktyczny – gratulujemy

Ablai Khan w Kazachstanie. Celem pobytu nauczycieli akademickich w naszej uczelni było przeprowadzenie zajęć dydaktycznych ze studentami Wydziału Nauk Ekonomicznych. Mobilność dydaktyczna realizowana była w ramach projektu 2023-1-PL01-KA171-HED-000140129 Erasmus+ Mobilność edukacyjna z krajami trzecimi niestowarzyszonymi z Programem (KA171).

15 października 2024 r. – Nauczyciele akademicki zostali wyróżnieni **Dodatkiem Dydaktycznym Rektora za rok akademicki 2023/2024**. Dziękujemy za Wasze zaangażowanie i wkład w rozwój edukacji.

17 października 2024 r. – Odbędzie się **XXV uroczysta Inauguracja Roku Akademickiego 2024/2025**. Temu tematowi poświęcony był poprzedni numer 54 BPA – zapraszamy.

18 października 2024 r. – Turniej gier planszowych.

24 października 2024 r. – Odbędzie się **XX Inauguracja roku akademickiego 2024/2025 Uniwersytetu Trzeciego Wieku Akademii Bialskiej**. Naszym seniorom życzymy, aby ten czas był pełen wykładów, warsztatów i wspólnych aktywności.

25 października 2024 r. – **Studenci kierunku budownictwo mieli wyjątkową okazję odwiedzić budowę obiektów mostowych na autostradzie A2, odcinek 7.** Dzięki uprzejmości firmy Intercor oraz AECOM mogli zobaczyć, jak teoria zamienia się

AB współpracuje z Argentyną i Kazachstanem – nasi goście

AB i Miasto i Gmina Biała Podlaska wspólnie dla rozwoju nauki

w praktykę i jak powstają wielkie konstrukcje infrastrukturalne. To była nie tylko fascynująca lekcja, ale także cenne doświadczenie, które z pewnością wzbogaci ich wiedzę i umiejętności.

25 października 2024 r. – Wykład otwarty - **Student – ważne ogniwo w budowaniu sukcesu uczelni**

28 października 2024 r. – **Integration party** – Impreza integracyjna kierunku filologia angielska.

28 października 2024 r. – Wykład Otwarty - **Nagroda Queen Silvia Nursing adwords**

30 października r. – Wykład otwarty – **Profilaktyka raka piersi**

30 października 2024 r. – Akademia Bialska i Gmina Biała Podlaska zawarły porozumienie o współ-

24 PAŹDZIERNIKA
START: 21:00
BIAŁA PODLASKA
UL. SADOWA 1

STUDENCI Z WAŻNĄ LEGITYMACJĄ FREE
POZOSTALI 50 ZŁ
REZERWACJA STOLIKÓW 788 598 470

SKOLIM
OTRZĘSINY AKADEMII BIALSKIEJ
URODZINY SKOLIMA
KRÓLA LATINO

18+

Turniej Gier Planszowych

pracy w zakresie działalności naukowej, badawczej i dydaktycznej. W ramach współpracy przewiduje się realizację wspólnych projektów badawczych, organizację programów podnoszenia kwalifikacji dla kadry naukowej i studentów oraz wspólne konferencje naukowe. Celem partnerstwa jest wspieranie innowacji oraz rozwój lokalnych inicjatyw. Najbliższą taką inicjatywą jest organizacja Konferencji Naukowej „Historia, teraźniejszość, perspektywy rozwoju regionu – 25 lat Akademii Bialskiej”.

5 listopada 2024 r. – Polska reprezentacja kobiet w piłkę nożną U17, prowadzona przez dr Marcina Kasprowicza – pracownika AB, po raz pierwszy w historii awansowała do finałów Mistrzostw Świata, które odbyły się w Dominikanie. Po wygranym meczu z Zambią 2:0 i remisach z Japonią (0:0) oraz Brazylią (0:0), Polki zakwalifikowały się do ćwierćfinałów, będąc jedyną drużyną, która nie straciła gola w fazie grupowej. W ćwierćfinale przegrały z przyszłymi mistrzyniami świata, Koreą Północną, 0:1. Ten sukces to historyczne osiągnięcie, które odbiło się szerokim echem w świecie piłki kobiecej.

6 listopada 2024 r. – Wykład otwarty – *Servant Leadership – jako przywództwo w służbie człowiekowi*

13 listopada 2024 r. – Wykład otwarty – *Po co tak robisz? No, po co?*

14 listopada 2024 r. – Uniwersytet Dzieciątęcy AB rozpoczął kolejny rok akademicki.

UNIwersYTET DZIECIĄCY AKADEMII BIALSKIEJ

Dodatkowe zajęcia dla dzieci w wieku 7-13 lat
zajęcia 4 razy w miesiącu
jedno spotkanie 90 minut

50 zł za spotkanie

„Anatomia człowieka”

„Inteligentne roboty”

„Eureka - odłotowa fizyka”

„Ścianka wspinaczkowa”

„Green Team – Art upcycling”

„Świat elektroniki”

„Rośliny, które zmieniły bieg naszej cywilizacji”

„Sekretne życie owadów”

„Kuchnia moje małe laboratorium: Rosnąć jak na drogżdżach”

„Projektowanie robotów”

„Integracja sensoryczna”

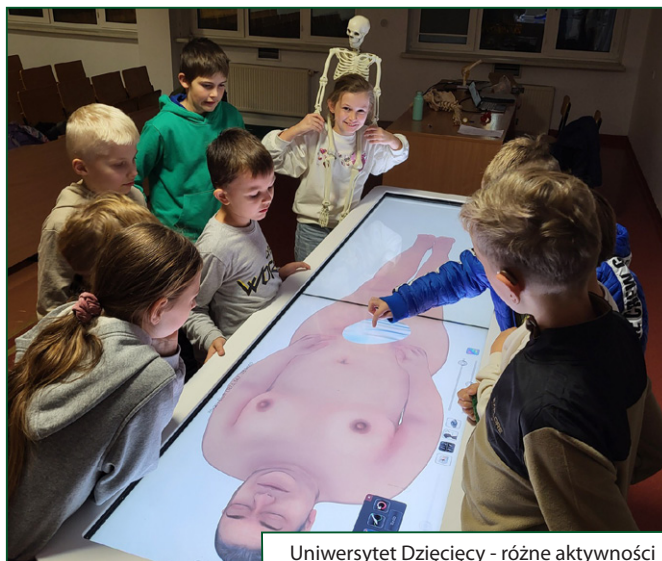
„Dlaczego samochód jedzie?”

„Wieża stężeń czyli tężca w probówce.”

„Kwaśne czy zasadowe, jakie jest pH naszych codziennych napojów? czy smak to, to samo co odczyn?”

Akademickie Centrum Edukacji Ustawicznej
tel. 83 344 99 62, e-mail: ud@akademiabialska.pl
www.akademiabialska.pl

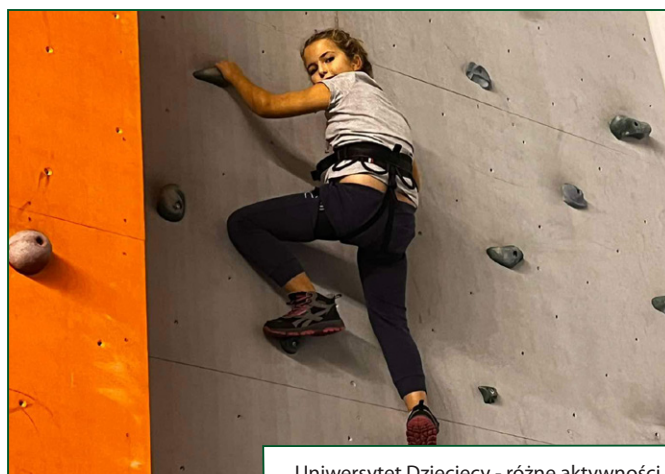
AKADEMIA BIALSKA
DR JANEK PAWEŁA II
25-lecie

Uniwersytet Dzieciątęcy - różne aktywności

Polska reprezentacja kobiet w piłkę nożną U17, prowadzona przez „naszego człowieka”

Uniwersytet Dzieciątęcy - różne aktywności

AB uczestniczy w CZEDUCONIE w Pradze

15 listopada 2024 r. – Otrzymała się konferencja naukowa pt. **„Historia, teraźniejszość, perspektywy rozwoju regionu – 25 lat Akademii Białskiej”**.

15 listopada 2024 r. – Wykład otwarty **Edukacja domowa...**

15 listopada 2024 r. – **Spotkanie** słuchaczy UTW Akademii Białskiej ze studentami kierunku socjologia. **Debatę pod hasłem: Czy mówimy nadal tym samym językiem?** – Komunikacja międzypokoleniowa, poprowadziła Pani Izabela Jaroszevska. Podczas spotkania uczestnicy przybliżyli sobie nawzajem założeń komunikacji między młodym i starszymi pokoleniami. Mamy również nadzieję, że rozwikłali zagadkę czy młodzi vs. starsi to międzypokoleniowy konflikt czy jednak partnerstwo oraz, że znaleźli receptę na to, jak być dla siebie wsparciem pomimo różnicy wieku.

18-20 listopada 2024 r. – **Dwuosobowy zespół Sekcji Współpracy Międzynarodowej uczestniczył w największej w Europie Centralnej konferencji międzynarodowej dotyczącej umiędzynarodowienia szkolnictwa wyższego. Konferencja CZEDUCON 2024 odbyła się w Pradze i zgromadziła ok. 700 uczestników, przedstawicieli uczelni z krajów organizujących CZEDUCON tj. Niemiec, Austrii, Czech,**

Panie „Prorektorki na Erasmusie w Hiszpanii” – Teneryfa

Słowacji i Polski. Udział w CZEDUCONIE pozwolił na zdobycie nowej wiedzy i podzielenie się najlepszymi praktykami w zakresie współpracy międzynarodowej. Liczne i inspirujące sesje tematyczne prowadzone przez praktyków – osoby czynnie zaangażowane w rozwijanie współpracy na swoich uczelniach, na pewno przyczynia się do zastosowania zdobytej wiedzy w praktyce i usprawnienia wielu procesów.

18-21 listopada 2024 r. – **Pani dr hab. Agnieszka Siedlecka, prof. uczelni, Prorektor ds. nauki oraz pani dr Ewelina Niżnikowska, Prorektor ds. kształcenia i studentów, uczestniczyły w szkoleniu Erasmus+ pt. „Selfcare & Holistic Practices”. Pobyt szkoleniowy odbył się w Adeje na Teneryfie i zorganizowany został przez instytucję szkoleniową Teneryfe Job Training. Wyjazd zrealizowano ze środków programu Erasmus+ Mobilność Edukacyjna Osób (KA131) z umowy finansowej 2024-1-PL01-KA131-HED-000204435.**

20 listopada 2024 r. – Wykład otwarty – **Jak edukować przez gry planszowe.**

22 listopada 2024 r. – **Targi Pracy i Edukacji odbyły się w Hali Sportowej Akademii Białskiej. Na targach można było spotkać pracodawców z różnych branż**

Targi Pracy i Edukacji 2024

Targi Pracy i Edukacji 2024

oraz przedstawicieli uczelni i instytucji edukacyjnych. Skorzystaj z możliwości bezpośrednich rozmów, dowiedz się więcej o dostępnych ofertach i ścieżkach rozwoju, a może nawet znajdzie swoją wymarzoną pracę lub kierunek studiów.

22 listopada 2024r. – „Jesienne Warsztaty – Babie Lato” odbyły się w Klubie Studenckim Akademii Białskiej. Była to wyjątkowa szansa na zdobycie praktycznej wiedzy i rozwój osobisty w życzliwej, inspirującej atmosferze. W programie wystąpienia wyjątkowych gości: dr n. med. Emilia Sołtan – prelekcja pt. *„Profilaktyka chorób kręgosłupa – co zrobić, żeby nie poddać się operacji”*. Dowiedz się, jak dbać o zdrowie kręgosłupa i unikać schorzeń, które mogą prowadzić do interwencji chirurgicznej, dr n. med. Bożydar Tylus – prelekcja pt. *„Profilaktyka ginekologiczna”*. Jak dbać o zdrowie intymne i dlaczego profilaktyka ma kluczowe znaczenie?, Monika Gąsiecka, właścicielka herbaciarni *Kawa z Pianką* – prezentacja z degustacją pt. *„Herbata jest kobietą”*. Herbata, tak jak kobieta, kryje w sobie głębię i subtelność, a także siłę, która rozgrzewa i inspiruje. Będzie to nie tylko chwila relaksu, ale i szansa na poznanie sposobów na wprowadzenie tego niezwykłego rytuału do codziennego życia. Partnerami wydarzenia była AB i Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy w Żalutyniu.

Wspólna praca między AB, Wydziałem Nauk Społecznych i Humanistycznych i Miastem Biała Podlaska

WYKŁAD OTWARTY
„WIDZIAŁEM ZŁO ABSOLUTNE...”

27 LISTOPADA 2024
GODZINA 11:00

aula 159R
 Akademii Białskiej im. Jana Pawła II
 ul. Sidorksa 95/97
 Biała Podlaska
Transmisja wykładu na żywo w auli 142 R

Wykład poprowadzi
kmdr ppor. rez. Bartosz Rutkowski
 założyciel Fundacji Orla Straż

AB **AKADEMIA BIALSKA** **ORLA STRAŻ** **K KOCIUK**

27 listopada 2024 r. – Wykład otwarty – Widziałem złe absolutne. Wykład poprowadził kmdr ppor. rez. **Bartosz Rutkowski**, założyciel Fundacji Orla Straż, której Misją jest pomoc ofiarom wojen i terroryzmu na świecie.

27 listopada 2024 r. – Odbył się wieczór pełen muzycznych emocji – niezapomniany **wieczór Karaoke.**

28 listopada 2024 r. – Wykład otwarty – Polska wieś – wczoraj, dziś i jutro

29 listopada 2024 r. – Kontynuacja współpracy między Akademią Białską a miastem Biała Podlaska. Podpisano **porozumienie między rektorem prof. Jerzym Nitychorukiem i dr. Dawidem Błaszczakiem, dziekanem Wydziału Nauk Społecznych i Humanistycznych i Prezydentem Miasta Biała Podlaska, aby** wspierać uczelnię w uruchomieniu nowego kierunku – psychologii. Studenci nowego kierunku będą odbywać praktyki w naszych szkołach i przedszkolach.

3 grudnia 2024 r. – Wykład otwarty – Jak pisać i opowiadać o wierszach.

3 grudnia 2024 r. – Mikołajkowy Turniej Siatkówki 2024 za nami. Samorząd Studencki oraz Studium Wychowania Fizycznego wspólnie zorganizowali wyjątkowe sportowe wydarzenie – Mikołajkowy Turniej Siatkówki. Rywalizacja była zacięta, a atmosfera wypełniona świątecznym duchem i sportową energią. Największą atrakcją turnieju okazał się emocjonujący mecz pracownicy kontra studenci, który po wyrównanej walce zakończył się zwycięstwem drużyny pracowników. Dziękujemy wszystkim uczestnikom, kibi-

Mikołajkowy Turniej Siatkówki

com oraz organizatorom za zaangażowanie i świetną zabawę. To było niezapomniane wydarzenie, które pokazało, że sport łączy ludzi.

4 grudnia 2024 r. – Wykład otwarty – **Student z całościowym zaburzeniem rozwoju – wyzwania.**

4 grudnia 2024 r. – **Rozpoczął działalność Chór Akademii Bialskiej „Chóralny projekt wokalny”,** który spotyka się na próbach od miesiąca. Jego członkowie to studenci naszej Uczelni. Na pierwszy repertuar chóru składają się kolędy i pastorałki polskie oraz ukraińskie. Wynika to z tego, że i wśród społeczności akademickiej, i wśród chórzystów są osoby z Ukrainy. Chórzysci chcą w ten sposób podkreślić integracyjną misję chóru, ale także sprawić, by studenci z Ukrainy poczuli, chociaż namiastkę swojej kultury i tradycji. Spotykają się na łączoną próbę wszystkich trzech głosów w każdy poniedziałek. Ale każdy chórzysta obowiązkowo raz w tygodniu musi odwiedzić Bibliotekę Akademicką. To, dlatego, że Monika Gościak, która jest opiekunem chóru, pracuje również w bibliotece i raz w tygodniu właśnie z każdym chórzystą z osobna ćwiczy repertuar.

5 grudnia 2024 r. – **Międzynarodowy Dzień Osób z Niepełnosprawnością.** W Centrum Integracji i Aktywizacji obchodziliśmy ten wyjątkowy dzień. Z tej okazji odbyły się warsztaty pt. „Razem możemy więcej”, zorganizowane przez BON Akademii Bialskiej,

Pierwszy koncert Chóru AB - Brawo, gratulacje!

Szkolimy się z PHP i Ppoż w bardzo nowoczesny sposób

a poprowadzone przez doradcę zawodowego, mgr Barbarę Krawczak. W atmosferze otwartości i wzajemnego szacunku uczestnicy mieli okazję do integracji, wymiany doświadczeń i wzajemnego wsparcia. Nie zabrakło też drobnych upominków, które wywołały uśmiechy na twarzach wszystkich obecnych.

5 grudnia 2024 r. – Akademia Bialska, jak co roku zorganizowała **sesję szkoleń z zakresu ochrony przeciwpożarowej dla studentów i pracowników. Tematem było właściwe zachowanie podczas pożaru oraz prawidłowe wykorzystanie dostępnego sprzętu ppoż. W tym roku jednak poszliśmy o krok dalej i skorzystaliśmy z innowacyjnej technologii VR,** dostarczonej przez firmę BHP VR Sp. z o.o. z Warszawy – VRByło wysoko, gorąco i prawdziwie – symulacje pozwoliły nam przeżyć realistyczne scenariusze, a dzięki temu wszyscy zdążyli się ewakuować na czas. Szkolenie poprowadził niezastąpiony Sebastian Bojarczuk.

6 grudnia 2024 r. – **Mikołajki na sportowo.** Podczas wydarzenia odbyły się liczne atrakcje sportowe pod okiem wykwalifikowanych instruktorów, w tym między innymi zajęcia przy ścianie wspinaczkowej. Dodatkowo w organizację wydarzenia włączyli się studenci AB oraz słuchacze Uniwersytetu Trzeciego Wieku AB, którzy poprowadzili kreatywne warsztaty artystyczne i kulinarne

6 grudnia 2024 r. – Wystartował **przygotowawczy, bezpłatny kurs dla maturzystów.**

7 grudnia 2024r. – **Bieg Mikołajów.** Już po raz dziesiąty w mikołajkowym stylu białczanie przebiegli alejkami założenia zamkowo-parkowego Radziwiłłów, **aby wesprzeć Zespół Szkół Specjalnych Biała Podlaska.** Organizatorami wydarzenia są: prezydent Michał Litwiniuk, którego dziś reprezentowała Gabriela Kuc, Rzecznik Prasowy Urzędu Miasta, Klub Biegacza Biała Biega oraz studenci z Koła Naukowego „Promocja Zdrowia” Akademia Bialska.

9-13 grudnia 2024 r. – **Pani Elwira Sołoduszkiewicz, z Sekcji Promocji i Rekrutacji oraz pani Magdalena**

AKADEMIA BIAŁSKA
DR JANA PODLASKA II
Jubileusz 25. lecia

wykład otwarty

Zagrożenia w cyberprzestrzeni - jak chronić się przed cyberatakiem?

AULA 142R

10 GRUDNIA 2024 11:00

wykład poprowadzi por. Jakub Świąś

organizator: Zakład Bezpieczeństwa Narodowego

Maciejuk, pracownik Sekcji Współpracy Międzynarodowej, zrealizowały mobilność szkoleniową sfinansowaną ze środków Programu Erasmus+ Mobilność Edukacyjna Osób (KA131) z umowy finansowej 2024-1-PL01-KA131-HED-000204435. Mobilność odbyła się w St. Julians na Malcie i dotyczyła udziału w kursie języka angielskiego w szkole językowej Maltalingua School of English.

10 grudnia 2024 r. – Wykład otwarty – **Zagrożenia w cyber przestrzeni – jak chronić się przed cyberatakiem?**

10 grudnia 2024 r. – Odbyło się spotkanie **Przedstawiciela Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Lublinie, Koordynatora Merytorycznego Centrum Integracji dla Obywateli Państw Trzecich w Białej Podlaskiej**, pana Marcina Kilisińskiego ze studentami obcokrajowcami z naszej uczelni. Celem spotkania było przedstawienie prezentacji dotyczącej działań podejmowanych podczas realizacji projektu „Utworzenie Centrum Integracji dla obywateli państw trzecich, w tym migrantów w województwie lubelskim”. Celem projektu jest zapewnienie kompleksowego wsparcia mającego na celu integrację obywateli państw trzecich (OPT), w tym migrantów oraz osób im towarzyszących z jednoczesnym uwzględnieniem migracji osób, na skutek ataku Federacji Rosyjskiej na Ukrainę.

Co można otrzymać w ramach projektu?

- wsparcie psychologiczne, prawne i tłumaczeniowe,
- nauka języka polskiego na poziomie A1, A2, B1, B2,

Szkolimy się na Malcie

- szkolenia oraz kursy kompetencyjne,
- doradztwo zawodowe oraz kursy zawodowe,
- opieka nad dzieckiem podczas uczestnictwa opiekuna w innych formach wsparcia,
- wsparcie i warsztaty integracyjne.

11 grudnia 2024 r. – Wykład otwarty pt. „**Możliwości nowoczesnej fizjoterapii uroginekologicznej**”, który poprowadziła Aleksandra Kociuk, specjalistka w tej dziedzinie. Prelegentka zaprezentowała skuteczne metody leczenia dolegliwości uroginekologicznych, podkreślając znaczenie indywidualnego podejścia do pacjenta oraz wczesnej diagnozy.

16 grudnia 2024 r. – **Kolędowanie Studenckie**, przygotowane przez Koła Naukowe Zakładu Pedagogiki to doskonała okazja, by poczuć atmosferę Świąt Bożego Narodzenia, poznać nowe osoby i na chwilę odebrać się od nauki. To był czas pełen ciepła, śmiechu i świątecznej refleksji.

17 grudnia 2024 r. – **Świąteczny Turniej Piłki Nożnej 2024** odbył się w Hali Akademii Białskiej w Białej Podlaskiej. Udział w turnieju był powiązany się z uczestnictwem w **zbiórce charytatywnej na rzecz Fundacji Na Ratunek Dzieciom z Chorobą Nowotworową**.

18 grudnia 2024 r. – **Wyjątkowy koncert kolęd i pieśni bożonarodzeniowych w wykonaniu Chóru AB**. W repertuarze: świąteczne utwory polskie i ukraińskie, śpiew studentów Akademii Białskiej, ciekawostki o nowo powstałym chórze AB i świąteczna atmosfera. To wyjątkowe wydarzenie stało się początkiem wspól-

nego świętowania i wprowadziło nas w magię tego niezwykłego czasu.

19 grudnia 2024 r. – Drodzy Studenci, **po małym liftingu oddajemy Wam International Club**, niech będzie miejscem integracji, wypoczynku i dobrej zabawy.

19 grudnia 2024 r. – Świąteczny koncert kolęd w wykonaniu orkiestry „Harmonic Music Team” i Spotkanie świąteczne „opłatkowe” Pracowników Akademia Bialskiej.

International Club AB

UNIwersytet DziecięcY

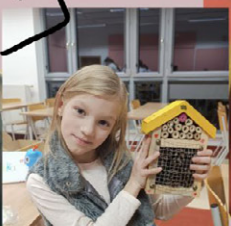

AKADEMIA BIALSKA
DR. JANA PAWŁA II

Zapraszamy na niesamowitą przygodę
z **UNIwersytetem Dziecięcym**
AKADEMII BIALSKIEJ

ŚCIANKA WSPINACZKOWA
KODOWANIE W BIBLIOTECE
HOTEL DLA OWADÓW
ANATOMIA CZŁOWIEKA
OZOBOTY
TĘCZA W PROBÓWCE
DLACZEGO SAMOCHÓD JEDZIE?
CZY MOŻNA ZOBACZYĆ CIEPŁO?
INTELIGENTE ROBOTY
INTEGRACJA SENSORYCZNA
ECO TORBY

Akademickie Centrum Edukacji Ustawicznej
tel. 83 344 99 62
ud@akademiabialska.pl

ZAPRASZAMY

SENIORZY PAMIĘTAJĄ...

MONTAŻ SŁOWNO-MUZYCZNY POŚWIĘCONY 106 ROCZNICY ODZYSKANIA NIEPODLEGŁOŚCI

21 listopada 2024 r. odbyła się w naszej Uczelni akademii poświęcona 106 rocznicy Odzyskania Niepodległości.

Z tej okazji słuchacze Uniwersytetu Trzeciego Wieku Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II, przygotowali montaż słowno-muzyczny oraz biało-czerwone kotyliny, którymi zostali udekorowani wszyscy uczestnicy uroczystości.

Intencją organizatorów było zapoznanie nas, dzisiaj żyjących w wolnym kraju, z jakże zmienną i niejednokrotnie tragiczną historią narodu Polskiego.

Uroczystość rozpoczęto wejściem pocztu sztandarowego i wspólnym odśpiewaniem Hymnu Narodowego.

Kiedy 1 sierpnia 1914 r. wybuchła wojna między Rosją a Niemcami i Austrią, w sercach Polaków zapłonęła nadzieja, że nadchodzi czas wyzwolenia. Trzy państwa zaborcze rozpoczęły wojnę. Polacy musieli walczyć w szeregach wrogich armii, byli zmuszeni strzelać niejednokrotnie do siebie, brat do brata, syn do ojca.

Dzień 11 listopada 1918 roku jest jedną z najważniejszych dat w dziejach Polski. Po 123 latach nasz naród uzyskał upragnioną niepodległość. Przez prawie pięć pokoleń nasze państwo nie istniało na mapach, rozdarte przez zaborców. Ruchy narodowo-wyzwoleńcze nie ustawały. Naród pozbawiony własnego

państwa zachował jednak jedność i tożsamość. Polaków łączył wspólny język, świadomość narodowa oraz pragnienie utrzymania tradycji i starych obyczajów. Polska wykreślona z mapy Europy i świata pozostała w sercach i myślach rodaków. Marzenia Polaków spełniły się. Nadszedł czas wielkiej radości. 11 listopada 1918 r. Polska odzyskała niepodległość.

O tych ważnych wydarzeniach mówiły przygotowane przez grupę recytatorów z Uniwersytetu Trzeciego Wieku piękne i wzniosłe wiersze, przeplatane pieśniami patriotycznymi w wykonaniu chóru UTW „Apasjonata” pod kierownictwem dyr. Waldemara Mazura oraz solistek Kol. Ewy Kuczewskiej i Marzeny Mazur.

Przygotowany program chwycił publiczność za serce, u niektórych wyciskał łzy. Z radością wróciliśmy do lat dziecięcych wspólnie recytując wiersz Władysława Bełzy pt. „Kto ty jesteś”, gdzie publiczność miała okazję odpowiadać na zadawane przez Panią Justynkę Firut pytania.

Uśmiech na twarzach słuchaczy wywołał skecz w wykonaniu uczniów klasy 1A Akademickiego Liceum Ogólnokształcącego, wybranych przez płk. Krzysztofa Plażuka przy aprobachie dyrektora ALO. Zostali oni nagrodzeni gromkimi brawami za brawurowe odtworzenie humorystycznych scen i sytuacji w ówczesnym wojsku złożonym z ochotników z różnych stron pozaborowej Polski.

Uroczystość odbyła się w klubie „Centrum Integracji i Aktywizacji” Uczelni, w pięknej scenerii przygotowanej przez słuchaczy UTW. Salę dekorowały flagi biało-czerwone, żywe kwiaty, artykuły z prasy dotyczące ówczesnych sytuacji na naszych terenach (red. Szczepana Kalinowskiego) mapa Polski, przed którą płonęły biało czerwone znicze, plakaty z sentencjami Marszał-

ka Józefa Piłsudskiego, bardzo wymownymi i jakże aktualnymi po dzień dzisiejszy:

„Naród, który nie szanuje swej przeszłości nie zasługuje na szacunek teraźniejszości i nie ma prawa do przyszłości”.

„Historię swą piszcie sami, bo inaczej napiszą ją za was inni – i źle”.

„Naród, który traci pamięć, przestaje być Narodem – staje się jedynie zbiorem ludzi czasowo zajmujących dane terytorium”.

Po zakończeniu części artystycznej, sympatycznie spędziliśmy czas przy wspólnej kawie i ciastach upieczonych przez nasze Koleżanki i Kolegę z UTW. Miło było siedzieć i rozmawiać przy stołach, na których stały bukiety białych czerwonych róż wykonanych własnoręcznie przez grupę słuchaczek UTW.

Wszystkim uczestnikom uroczystości dziękujemy za poświęcenie czasu i zaangażowanie w przygotowanie tego historycznego wydarzenia.

Maria Płandowska i Teresa Wieczorek
zdjęcia: Jan Wyrzykowski

CYKL FILMOWY

ROZMOWA O FILMIE „JA KAPITAN”

Rozmawiają: dr Piotr Zdunkiewicz – Zakład Pedagogiki, opiekun Koła Miłośników Filmu

Ewa Kopaczuk – Pedagogika III rok

Kacper Korolczuk – Pedagogika I rok

Kacper Sikorski – Bezpieczeństwo narodowe II rok

Kinga Szymańska – Mechanika i budowa maszyn III rok

Dr Piotr: Dziś spotykamy się, aby porozmawiać o filmie „Ja, Kapitan”. To film, który dotyka tematu kryzysu migracyjnego, tematu bardzo aktualnego w kontekście współczesnych wydarzeń na świecie. Film, który na pewno wywołuje emocje, ale również rodzi kontrowersje. Podjęcie takiego tematu jest bardzo ryzykowne – gdyż można bardzo łatwo wpaść w pułapkę i ukazać jedną stronę problemu. Zanim przejdziemy do szczegółów, chciałbym poznać wasze pierwsze wrażenia. Jak oceniacie film?

Kacper S: Ogólnie jestem na tak. Film mnie poruszył. Pokazuje nie tylko samą podróż migrantów, ale również ich marzenia, lęki i nadzieje. Wykorzystane środki wyrazu, jak zdjęcia, czy muzyka, miały duży wpływ na odbiór. Uważam, że bardzo dobrze przedstawiono osobiste historie bohaterów.

Kacper K: Zgadzam się z tobą, ale mam trochę inne odczucia. Gra aktorska była rzeczywiście znakomita, ale reżyser postawił na pewne uproszczenia. Choć historia była poruszająca, mam wrażenie, że przedstawiono ją trochę zbyt „cukierkowo”. Bohaterowie zostali pokazani w bardzo pozytywnym świetle, jakby migranci byli tylko ofiarami losu, szukającymi lepszego życia. Zabrakło mi większego realizmu, zwłaszcza w ukazaniu trudów tej podróży.

Kacper S: Cukierkowo? Kilka osób wyszło z sali w trakcie seansu, więc chyba nie wszyscy podzielają tę opinię. Zgadzam się z tobą, że film ma momenty, w których to idealizowanie sytuacji może przytłaczać, ale nie zapominajmy, że to historia jednostkowa, a nie ogólny obraz kryzysu migracyjnego.

Kacper K: Może przesadziłem z tym słowem „cukierkowo”. Chodzi mi o to, że film pokazuje migrantów w bardzo jednostronny sposób. Tak jakby reżyser chciał powiedzieć: „Zrozumcie ich, to po prostu ludzie, którzy szukają lepszego życia”. Ale co, jeśli ich motywacje są bardziej skomplikowane? Czy rzeczywiście każdemu migrantowi należy się nieograniczona empatia?

Ewa: Właśnie, miałam podobne odczucia. Film był dobry, podobały mi się postacie, ale z tyłu głowy miałam myśl, że w rzeczywistości te historie wyglądają inaczej. Jeśli wszyscy migranci byłiby tacy, jak bohaterowie filmu – odważni, zdeterminowani, gotowi poświęcić wszystko w imię lepszego życia – to być może nie byłoby obaw przed ich przyjęciem. Film idealizuje tę podróż, a prawda jest bardziej złożona. W rzeczywistości nie każdy migrant ma takie same motywacje, a niektóre z nich są wynikiem tragicznych okoliczności, które nie zawsze pozwalają na taki heroizm.

Kacper S: Zgadzam się z tobą, brakowało realizmu w przedstawieniu tego, przez co migranci naprawdę przechodzą. Bohaterowie filmu z łatwością odnajdują się w Libanie, wkrótce potem znajdują się na statku, pełni odwagi, biorąc na siebie ogromną odpowiedzialność. To nie pasuje do rzeczywistego obrazu, gdzie migranci często borykają się z wieloma trudnościami, nie tylko fizycznymi, ale i emocjonalnymi, podczas swojej podróży.

Kinga: Uważam, że film ma swoje mocne strony. Piękne ujęcia przedstawiające bezkres pustyni, niesamowita gra aktorska – to niewątpliwie robi wrażenie. Jednak, jak już wspomniano, mamy tutaj do czynienia z historią dwóch osób, a problem migracji jest znacznie bardziej skomplikowany. To, co ukazuje film, to tylko jednostkowa opowieść, natomiast prawda o migracji jest dużo bardziej zróżnicowana. Pomimo tego, że film porusza ważny temat, to niestety nie analizuje szerzej przyczyn migracji, czy kwestii związanych z polityką migracyjną państw europejskich i napięć społecznych jakie w związku z powyższym w Europie występują. Migranci to nie tylko bohaterowie filmu, którzy próbują dostać się do Europy, by spełniać własne marzenia i wspierać finansowo swoje rodziny, lecz także osoby, które uciekają ze swoich państw zarówno ze względów ekonomicznych, jak i z powodu wojen, prześladowań, terroryzmu, klęsk żywiołowych, czy chociażby z pobudek zdrowotnych.

Dr Piotr: Właśnie, i to mnie zastanawia – film koncentruje się na jednostkach, co daje bardzo osobistą perspektywę. I tu muszę przyznać, że pokazanie tego, jak migranci zostawiają swoje rodziny, kulturę, żeby ruszyć w nieznane, w poszukiwaniu lepszego życia, to jeden z najmocniejszych elementów tej produkcji. Ale z drugiej strony, na ekranie widzimy bardzo mało przedstawicieli innych grup, jak kobiety, które w kontekście migracji również odgrywają dużą rolę. Ich obecność na ekranie jest ograniczona, a problem, z którym się borykają, został praktycznie zepchnięty na dalszy plan.

Ewa: Tak, postaci kobiece zostały zepchnięte na drugi plan. Matka głównego bohatera była wyrazista, ale reszta kobiet to tylko tło, statyski w tej opowieści. Dobrze by było, gdyby reżyser poświęcił więcej czasu na pokazanie różnorodności doświadczeń migracyjnych, nie tylko przez pryzmat głównego bohatera.

Kinga: Zgadza się – kobiety zostały w dużej mierze wymazane z tej wzruszającej historii. Zastanowiła mnie również stosunkowo niska frekwencja podczas seansu. Kryzys migracyjny to trudny temat i z pewnością nie każdy chce oglądać filmy, które koncentrują się na tej problematyce. Każdy z nas ma swoją perspektywę i zdanie w tej kwestii. Tym bardziej, że film nie oddaje pełnego obrazu migracyjnej rzeczywistości, a w wielu miejscach zbyt mocno ją idealizuje. Pomimo tego, że produkcja pokazuje tylko jedną stronę medalu, druga – czyli polityka migracyjna państw europejskich – nie została przedstawiona w sposób skrajnie negatywny. Uważam to za istotne, ponieważ bezpieczeństwo i dobro narodowe są priorytetami dla każdego z nas. W obliczu tak złożonych problemów łatwo jest dokonać niesprawiedliwej oceny innych, a film unika takiej jednostronności.

Ewa: W Polsce mamy zupełnie inny obraz migracji niż ten, który pokazuje film. U nas migranci dostają się drogą lądową od strony Białorusi i przyjeżdżają głównie z Bliskiego Wschodu, z Azji, a nie przez morze, jak

w „Ja, Kapitan”. To istotna różnica, bo przedstawienie migracji jako tylko „drogi przez morze” to niepełny obraz. I myślę, że największym pożytkiem byłoby, gdyby ten film mogli zobaczyć tam ludzie na miejscu, w Senegalu. To naprawdę jest mocny film i myślę, że wielu by nie podejmowało takich decyzji.

Kacper S: Z drugiej strony, warto zauważyć, że film koncentruje się na migracji z powodów ekonomicznych, a nie z ucieczki przed wojną. To też jest istotna różnica, bo w kontekście wojny migracja ma zupełnie inne oblicze. Różnice te mogą prowadzić do różnych reakcji w społeczeństwach przyjmujących migrantów.

Dr Piotr: Zgadza się. Film pokazuje migrację jako coś, co można traktować jako opcję życiową – ucieczkę od biedy, szansę na nowe życie. Ale nie pokazuje w pełni, jak trudna może być ta decyzja. Z drugiej strony, warto docenić, że film nie przedstawia całej masy migrantów, ale jedną osobę, której historia staje się metaforą wszystkich. Może to sposób na zwrócenie uwagi na indywidualne doświadczenia.

Kacper S: Problem polega na tym, że mimo swoich walorów artystycznych, film nie ma większego wpływu na postrzeganie problemu migracji przez widzów. Frekwencja na seansach pokazuje, że

temat nie przyciąga zbyt wielu osób, zwłaszcza tych, którzy mają już wyrobioną opinię na ten temat.

Kacper K: Film ma włoskiego reżysera, a głównych bohaterów grają aktorzy z Senegalu. Gdyby wyświetlano go w Senegalu, być może wpłynąłby na tych, którzy myślą o migracji. Pokazuje realia podróży – zmęczenie, rozczarowanie. To może mieć większe znaczenie w miejscach, z których migranci wychodzą.

Dr Piotr: Dokładnie. Smutne jest to, że migranci pozostawiają swoje rodziny i kulturę, by wyruszyć za marzeniami, których spełnienie jest niepewne.

Ewa: Tak, kultura została pokazana pięknie. Tańce, muzyka – to było naprawdę poruszające.

Dr Piotr: Dziękuję za rozmowę i zapraszamy wszystkich czytelników na Spotkania Filmowe.

Mikołajkowy Turniej Siatkówki – Sportowa Integracja w Świątecznym Klimacie

Grudzień to czas, kiedy na uczelniach akademickich życie toczy się w wyjątkowym rytmie. Ostatnie zaliczenia, przygotowania do sesji i przedświąteczny pośpiech wymagają chwil wytchnienia. Jednym z najpopularniejszych wydarzeń w tym okresie jest Mikołajkowy Turniej Siatkówki, który łączy sportową rywalizację z bożonarodzeniowym klimatem.

We wtorek 3 grudnia 2024 roku na Hali sportowej Akademii Białskiej odbył się Mikołajkowy Turniej Siatkówki, w którym wzięło udział wzięło 8 drużyn. Oficjalną część turnieju rozpoczęło przywitanie wszystkich zebranych na tym wydarzeniu poprzez organizatorów. Ze Studium Wychowania Fizycznego i Sportu głos zabrała dr Marta Mandziuk a towarzyszył jej przewodniczący Uczelnianego Samorządu Studenckiego Wojciech Maksymiuk, którzy wytłumaczyli zasady turnieju oraz życzyli dobrej zabawy jak również rywalizacji fair play.

Mecz otwarcia jak coroczna tradycja został rozegrany pomiędzy pracownikami uczelni a samorządem studenckim, który pokazał ducha

rywalizacji a także wysokiej współpracy pomiędzy członkami drużyny. Pojedynek zakończył się wygraną pracowników, czego bardzo gratulujemy. W dalszej części rozgrywek wszystkie drużyny pokazywały wszystkie swoje atuty oraz wolę walki o wygraną. Wszyscy bardzo byli zaangażowani w tym wydarzeniu, aby wyszło na jak najwyższym poziomie. Zawodnicy rozgrywali emocjonujące mecze trzymające w napięciu przez całą rozgrywkę natomiast kibice na trybunach przez cały czas kibicowali swoim faworytom. Dzięki czemu atmosfera będąca na Hali wprowadzała każdego w dobry nastrój oraz chęć kibicowania razem z kibicami.

Mikołajkowy turniej siatkówki to nie tylko sportowa rywalizacja, ale także okazja do pomocy innym. W tym roku organizowana była zbiórka charytatywna na rzecz Fundacji Na Ratunek Dzieciom z Chorobą Nowotworową. Zbiórka ma na celu przynieść trochę radości chorującym dzieciom a zebrane dary w postaci gier, zabawek czy też rzeczy do robótek manualnych przyniesionych przez zawodników czy też chętnych osób.

Podsumowując Mikołajkowy Turniej Siatkówki to nie tylko zawody sportowe, ale także święto studentów i uczelnianej społeczności. Uczestnicy wychodzą z niego z sze-

rokami uśmiechami, pełni energii i zadowoleni z czasu spędzonego w tak wyjątkowy sposób.

Świąteczna atmosfera, sportowa rywalizacja i charytatywny cel sprawiają, że na naszej uczelni jest to coroczną tradycją. Dla wielu studentów to moment wytchnienia i radości w intensywnym okresie przedświątecznym.

Olga Więsek

KAÇIK ANGLISTY

Holiday Mayhem: How to Avoid Becoming the Grinch

The holiday season is a time that brings joy to some and sheer terror to others. And no, we're not talking about the freezing temperatures! Here's a guide on how to survive the festive chaos and not turn into a real-life Grinch.

1. Choosing the Tree: Mission Impossible

Every year starts the same. You embark on an epic quest to the forest of artificial trees, hoping to find "the one." After hours of trekking among evergreens that look like they've seen better days, you finally find the perfect tree – assuming you have a five-meter-high ceiling at home.

2. Tree Decorations: Operation Chaos

Once you've hauled the tree home, it's time for decorations. As you rummage through boxes of ornaments, you wonder if it's possible that the snowmen and baubles threw a party last year and got lost. Finding the right decoration is like searching for a needle in a haystack.

3. Holiday Shopping: A Masochist's Paradise

Holiday shopping is an extreme sport. The battle for the last pack of gingerbread cookies feels like the Battle of Grunwald. Just when you think you've gotten everything, you realize you forgot the carp. You return home without the fish, but with a new TV – after all, it was on sale!

4. Christmas Cooking: Apocalypse in the Kitchen

Cooking for the holidays is a real challenge. The kitchen becomes a war zone, and you feel like a contestant on "Survivor: Holiday Edition." The oven decides not to cooperate, and the vegetable salad looks like a piece of modern art – a typical day before Christmas Eve.

5. Family Gatherings: Dramatic Encounters

Holidays also mean family gatherings. Of course, everyone loves family, but after three hours of explaining why you don't have a girlfriend or a boyfriend yet, you seriously consider hiding in the closet. Despite all the challenges, the Christmas dinner is a moment when everyone sits down together, laughs, and forgets about disputes.

Conclusion

No matter how chaotic the preparations, the holidays are a magical time that turns all these troubles into anecdotes you'll cherish for years. So grab a mug of hot chocolate, relax, and don't let the holiday stress turn you into the Grinch!

Anna Sawczuk

GLOSSARY

1. Mayhem: a state of chaos or disorder (chaos, zamęt)
2. Sheer: complete and without restriction or qualification (czysty, całkowity)
3. Festive: relating to a festival or celebration (święteczny, radosny)
4. Embark: to begin a journey or project (rozpocząć, wyruszać)
5. Haul: to pull or drag with effort or force (ciągnąć, wlec)
6. Rummage: to search through something by moving things around (przetrzęsać, grzebać)
7. Haystack: a large pile of hay, typically used as a metaphor for something difficult to find (stóg siana)
8. Trek: to make a long and difficult journey, usually by foot (wędrować)
9. Evergreens: plants that retain their leaves all year round (rośliny wiecznie zielone)
10. Encounter: an unexpected or casual meeting with someone or something (spotkanie)

Task 1. True or False

1. Every year, holiday tree shopping is straightforward.
2. The perfect tree is usually found within minutes.
3. Ornaments never get lost during the holidays.
4. Holiday shopping is described as an extreme sport.
5. The battle for gingerbread cookies is compared to a historical battle.
6. You always remember to buy carp during holiday shopping.
7. Christmas cooking is depicted as an easy task.
8. The oven always works perfectly during holiday cooking.
9. Family gatherings never involve explaining personal decisions.
10. Holiday stress should be embraced wholeheartedly.

Task 2. Fill in the Blanks

1. The holiday season brings joy to some and ____ to others.
2. Choosing the tree is described as ____ Impossible.
3. Finding the right decoration is like searching for a ____ in a haystack.
4. Holiday shopping is compared to a ____ sport.
5. After forgetting the carp, you return home with a new ____.
6. Cooking for the holidays turns the kitchen into a ____ zone.
7. The vegetable salad looks like a piece of ____ art.
8. Holidays also mean ____ gatherings.
9. Despite the challenges, the Christmas dinner is a moment of ____.
10. The holidays turn troubles into ____ you'll cherish for years.

ANSWER KEY

Task 1

1. False
2. False
3. False
4. True

5. True

6. False
7. False
8. False
9. False
10. False

Task 2

1. terror
2. Mission
3. needle
4. masochist's
5. TV

6. war

7. modern
8. family
9. laughter
10. anecdotes

Biblioteka Poleca

Tytuł: Mroczna materia
Autor: Blake Crouch
Wydawnictwo: Zysk i S-ka
ISBN: 978-83-833-5234-3
Oprawa: twarda
Liczba stron: 343
Rok wydania: 2024

Tytuł: Kobiety Obronność Bezpieczeństwo.
 Aspiracje oficerów-kobiet a doskonalenie zawodowe żołnierzy
Autor: Iwona Szkudlarek
Wydawnictwo: Wydawnictwo Naukowe Kontekst
ISBN: 978-83-66476-94-3
Oprawa: miękka
Liczba stron: 230
Rok wydania: 2024

Tytuł: Dylemat sztucznej inteligencji.
 7 zasad odpowiedzialnego tworzenia technologii
Autor: Juliette Powell, Art Kleiner
Wydawnictwo: HELION
ISBN: 9788328907331
Oprawa: miękka
Liczba stron: 192
Rok wydania: 2024

Jesteś w życiu szczęśliwy? To ostatnie słowa, które słyszy Jason Dessen, zanim zamaskowany porywacz pozbawia go przytomności. W świecie, w którym się obudził, życie Jasona jest całkiem inne niż to, które zna, które prowadził. Jego żona nie jest jego żoną. Jego syn nigdy nie przyszedł na świat. A on sam nie jest profesorem fizyki na uniwersytecie, lecz geniuszem, który osiągnął coś naprawdę wielkiego. Coś niemożliwego. Czy ten świat jest snem? Nawet jednak, jeśli dom, który pamięta, jest prawdziwy, jak Jason ma wrócić do rodziny, którą kocha?

Odpowiedź na to pytanie pojawia się w trakcie podróży dziwniejszej i bardziej przerażającej, niż jeszcze niedawno byłby sobie w stanie wyobrazić – podróży, będącej walką z przerażającym wrogiem, który wydaje się nie do pokonania, podróży, która zmusi Jasona Dessen do zajrzenia w najgłębsze zakamarki własnej duszy. **Mroczna materia** to perfekcyjnie skonstruowany, niezwykle inteligentny thriller o miłości i granicach, jakie jest w stanie przekroczyć człowiek, by prowadzić wymarzone życie.

Wykorzystanie jako kanwy powieści teorii strun, mostu Einsteina-Rosena czy istnienia wieloświatów, gdzie nasze życie przebiega w sposób alternatywny nie jest w we współczesnej fantastyce pomysłem nowym. Jednak książka **Blake'a Crouch'a** wprowadza w naukowość, świetnie i zaskakujące elementy thrillera, co znakomicie wpływa na fabułę.

Pewnie wielu z Was zastanawiało się nad tym, jak wyglądałoby Wasze życie, kiedy w jakimś kluczowym jego momencie podjęlibyście inną decyzję niż ta, na którą się zdecydowaliście. **Mroczna materia** jest odpowiedzią na pytania dręczące każdego człowieka. Każdy ma w swoim życiu decyzje, których żałuje. Myślę, że nie ma osoby, która nie chciałaby czegoś zmienić. Historia ta pokazuje co by się stało, gdybyśmy rzeczywiście mogli poznać inne wersje naszego życia. Autor zadaje pytanie, gdzie jest granica tego, co powinien i może robić człowiek by osiągnąć upragnione szczęście. Przez to jest ona także przestrożą, by nie mieszać w tym czego nie znamy. Podejmujemy szereg różnych decyzji, kierując się określonymi powodami. Te wybory pokazują jakimi jesteśmy ludźmi, jakimi ludźmi chcemy być. Pewne fakty powinniśmy po prostu zaakceptować i cieszyć się tym co mamy...

Według statystyk Ministerstwa Obrony Narodowej w polskich Siłach Zbrojnych na dzień 31.12.2021 roku liczba żołnierzy-kobiet wyniosła 9 373, co stanowiło 8,3% stanu osobowego żołnierzy zawodowych, z czego 978 to oficerowie-kobiety (0,87% stanu osobowego). Obecnie Ministerstwo podaje, że liczba żołnierzy-kobiet przekroczyła próg 13% w odniesieniu do całości stanu liczebnego Sił Zbrojnych, co wydaje się bardzo optymistyczną prognozą na przyszłość, zwłaszcza, jeśli przyjrzymy się jeszcze niedawnym i obecnym trendom w tym zakresie. Choć wzrost ten jest powolny, to jednak wydaje się coraz bardziej zauważalny.

Problem statusu kobiet w siłach zbrojnych, jest tematem bardzo nośnym, często poruszanym w publikacjach i pracach dyplomowych, w szczególności w kontekście procesu implementacji rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325.

Od lat polityka równości płci w środowisku sił zbrojnych budzi szereg wątpliwości i trudności natury praktycznej. W **Kobiety Obronność Bezpieczeństwo** przedstawiona została teoria aspiracji, aspekt historyczny militarnej partycypacji kobiet, jak i stan obecny. Autorka zarysowała także trendy i prognozy w zakresie wojskowej służby kobiet odnosząc je do standardów NATO.

Porucznik dr inż. **Iwona Szkudlarek** przedstawia wyniki badań w postaci możliwych do wdrożenia rozwiązań w obecnie funkcjonującym systemie doskonalenia zawodowego, a także czynniki i cechy mogące sprzyjać oraz utrudniać realizację kariery zgodnej z aspiracjami oficerów.

Propozycje zmian stanowią nie tylko perspektywę oficerów-kobiet, ale często mają charakter uniwersalny, odnoszący się do korpusu oficerskiego jako całości. Książka stanowi pionierskie badania w SZ RP, które zostały przeprowadzone na próbie reprezentatywnej w odniesieniu do populacji żołnierzy-kobiet.

Tempo zmian technologicznych w dzisiejszym świecie jest zdumiewające. Sztuczna inteligencja przeszła drogę od teoretycznych rozważań naukowych do praktycznych zastosowań, które rewolucjonizują różne sektory gospodarki. Wraz z rozwojem sztucznej inteligencji nastąpiło przejście od prostych algorytmów do zaawansowanych modeli uczących się. Maszyny nie tylko wykonują zadania, ale też analizują wyniki swojej pracy i uczą się na ich podstawie. To jak różnica między odtwarzaniem przepisu a samodzielnym tworzeniem nowych potraw na bazie dostępnych składników. Sztuczna inteligencja jest tematem obszernym i szeroko omawianym zarówno w sferze naukowej, publicystycznej, jak i politycznej. Są to działania oparte o modelowanie wiedzy, danych i rozwijanie systemów algorytmów oraz mocy obliczeniowych, co w obecnym stanie techniki pozwala na uzyskanie względnie zautomatyzowanego systemu pozyskiwania, przetwarzania i analizy danych, który daje możliwość samostannego (autonomicznego) ulepszenia systemu lub przewidywania zachowań i działań na podstawie analizy zebranych danych i korelacji między nimi, z możliwością wpływu na środowisko zewnętrzne oraz pozostające z nim w interakcji za pomocą sensorów i siłowników. Interakcje te mogą zachodzić mechanicznie lub z udziałem człowieka w cyklu życia sztucznej inteligencji począwszy od etapu kreacji, rozwoju, wdrożenia, stosowania, aż po etap decyzji o wyłączeniu z pracy i utylizacji.

Dylemat sztucznej inteligencji łączy perspektywy inżynierów, ludzi biznesu, przedstawicieli rządów i społeczników. Ułatwia zrozumienie korzyści i szans, jakie niosą ze sobą autonomiczne systemy oparte na uczeniu maszynowym. Książka ta zawiera siedem ważnych zasad, które pozwolą na ograniczanie ryzyka nadużyć i wypadków związanych z AI, a także zapewnią, by technologie tego rodzaju służyły rozwojowi ludzkości. Cztery z zasad dotyczą samych systemów i ich projektowania: uwzględniania ryzyka dla ludzi, przejrzystości działania, zapewnienia ochrony danych osobowych i ograniczania tendencji. Pozostałe trzy odnoszą się do organizacji tworzących systemy AI, stosowanych w nich procedur i kultury organizacyjnej. Co istotne, w książce znalazły się również przykłady dobrych praktyk, jak i liczne uwagi i pozytywne wskazówki.

Katarzyna Zając
 Biblioteka AB

„Niematerialne dziedzictwo kulturowe w turystyce” – nowatorskie studia podyplomowe Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II

W dobie dynamicznych zmian w branży turystycznej, gdzie tradycja i nowoczesność łączą się w kreowaniu unikalnych doświadczeń dla podróżujących, Akademia Bialska im. Jana Pawła II uruchamia nowatorski kierunek studiów podyplomowych: „Niematerialne dziedzictwo kulturowe w turystyce”.

Czym jest niematerialne dziedzictwo kulturowe?

Niematerialne dziedzictwo kulturowe jest fundamentem tożsamości lokalnych społeczności oraz ważnym elementem budowania atrakcyjności turystycznej regionów. Działania na rzecz jego ochrony i promocji są kluczowe dla zrównoważonego rozwoju turystyki.

Dlaczego warto wybrać ten kierunek?

Zakres tematyczny kierunku obejmuje wybrane problemy z obszaru kultury i sztuki, niematerialnego dziedzictwa kulturowego, organizacji i zarządzania turystyką w regionie, podstaw krajoznawstwa oraz wybranych problemów z zakresu marketingu i komunikacji. Kierunek ten ma na celu przygotowanie specjalistów do samodzielnej aktywności zawodowej w obszarze rynku turystycznego ze szczególnym uwzględnieniem roli niematerialnego dziedzictwa kulturowego, jako głównego składnika produktu turystycznego.

Studia podyplomowe „Niematerialne dziedzictwo kulturowe w turystyce” to unikalny program skierowany do edukatorów i animatorów kultury, pracowników instytucji związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego, osób zainteresowanych rozwijaniem ofert turystycznych opartych na tradycjach i kulturze, przewodników turystycznych, pilotów wycieczek, jak również do pasjonatów kultury i turystyki. Zajęcia prowadzone będą przez doświadczonych wykładowców, praktyków branży turystycznej oraz ekspertów w dziedzinie kultury i dziedzictwa.

Turystyka oparta na niematerialnym dziedzictwie kulturowym to jeden z najszybciej rozwijających się segmentów branży. W świecie coraz bardziej nastawionym na autentyczność i unikalność doświadczeń, umiejętność wykorzystania lokalnych tradycji staje się kluczowa. Absolwenci kierunku będą gotowi sprostać tym wyzwaniom i kreować innowacyjne projekty turystyczne.

Zapraszamy dołączenia pasji z profesjonalnym rozwojem.

Szczegółowe informacje na temat rekrutacji dostępne są na stronie Akademii Bialskiej im. Jana Pawła II, w ofercie Akademickiego Centrum Edukacji Ustawicznej.

AKADEMIA BIALSKA
IM. JANA PAWŁA II

STUDIA PODYPLOMOWE

2024/2025

- ❖ Niematerialne dziedzictwo kulturowe w turystyce - **NOWOŚĆ**
- ❖ Bezpieczeństwo i higiena pracy
- ❖ Rachunkowość i audyt finansowy
- ❖ Język angielski w biznesie i spedycji

Rekrutacja otwarta !!!
Startujemy w marcu 2025 r.

AKADEMICKIE CENTRUM EDUKACJI USTAWICZNEJ
ul. Siderska 95/97, 21-500 Biała Podlaska, p.334R
e-mail: podyplomowe@akademiabialska.pl, tel. 83 344 99 53/60

Osobowość Roku 2024

Z ostatniej chwili:

Akcja specjalna „Kuriera Lubelskiego” **OSOBOWOŚĆ ROKU 2024.**

Wielki plebiscyt rozpoczęty!

Poznaj nominowanych nauczycieli akademickich Akademii Białskiej im. Jana Pawła II w kategorii Nauka do tej prestiżowej nagrody. W imieniu Krzysztofa Nowackiego, Redaktora Naczelnego „Kuriera Lubelskiego” mamy przyjemność poinformować, że:

1. Pan prof. dr hab. Jerzy Nitychoruk,
2. Pan prof. dr hab. Mieczysław Adamowicz
3. Pan dr Dawid Błaszczak

otrzymali nominację Kolegium Redakcyjnego „Kuriera Lubelskiego” do tytułu Osobowość Roku 2024 w kategorii Nauka.

Wszystkie informacje o plebiscycie Osobowość Roku 2024 można znaleźć pod adresem www.kurierlubelski.pl/osobowosc

Regulamin wraz z informacją o przetwarzaniu danych osobowych znajduje się na www.kurierlubelski.pl/orr

Zachęcamy Państwa – naszych czytelników do głosowania na pracowników AB.